

Ainon Leben

- De siger at døden ikke gør ondt Mester?
- Hvem siger det?
- Øhh . . . det siger De, Mester
- Åh. Jeg må have været fuld. Eller skæv af djævlærod. Døden - for os - bliver et langt mareridt af smerte. En evig pinsel. En uendelig smerte, hvor tabet af vort sind vil blive en velsignelse, selv om rædslen ikke vil blive mindre. Vi har lagt os ud med Døden, og det vil aldrig gå ustraffet hen.
- Men Mester. Så forstår jeg ikke . . . hvorfor så . . . ?
- Vi skal blot sørge for ikke at dø. Din tjener kigger på dig. Du må se at få dig en ny. Han er jo dum, eller også tror han, at han stiller dig tilfreds ved at stille dumme spørgsmål.

Du vender dig langsomt mod den unge mand. I faklernes flakkende skær ligner hans øjne ild og hans hud rødsprængt marmor. På sølvbakken står en karaffel med vin og en skål med sydlandske oliven. Du nikker mod bordet, og han stiller bakken uden en klirren. Et kort øjeblik længes du efter hans selskab. Og så igen. Du længes ikke efter hans selskab. Du længes efter selskab, der ikke taler om døden, som var den noget der ikke længere var mystisk. Det har altid handlet om døds- og drømme guden Morr. Først var du hans forkæmper og nu er du hans modstander. Og det var nu sjovere at være hans forkæmper.

- For helvede, så lad os da komme væk, råber Dieter og sætter i løb. En af de rottelignende skavens svinger et rustent sværd mod ham, og han opdager end ikke, hvor tæt han var på at blive fældet.

- Neej, råber Berger. De tager os fra ryggen.

Du svinger en smule uvant dit sværd mod den skaven, der slog ud efter Dieter, men den afværger din tjatten uden problemer. I venstre hånd knuger du en håndfuld støv. Ud af øjenkrogen ser du Celeb kaste sig frem med sit skjold forrest og højre arm trukket tilbage. Hans øjne er rolige. Fæstnet på en skaven, du allerede ser ligge på hulens gulv, blødende fra et voldsomt sår i siden. Berger og Heinrich har stillet sig i vejen for den fjerneste af de to kæmperotter. Wolfgang spænder sin armbrøst og gør klar til endnu et skud.

- Bevæg dig om bag den, råber Berger til Heinrich, der lidt forvirret begynder at nærme sig den hidsige skaven, der svinger voldsomt med sin rustne økse. Den hvæser noget på sit underlige sprog.

Celebs sværd falder tungt og pløjer gennem rottemandens usle skjold, følger dens pelsede arm og trænger ind i kroppen. En tredje skaven træder frem fra mørket med et kortsværd parat til hug. Uden tøven kaster du støvet mod dens øjne og mumler et par ord. Som en lille, diskret hvirvelvind kastes støvet ind i de røde, plirrende øjne, og slaget mod Celeb går forbi med en centimeter.

- Celeb for fanden, pas på, råber Wolfgang og løfter armbrøsten. Han tager sig et sekund til at sigte. Celeb trækker sit sværd tilbage og den blødende skaven falder om på gulvet med en tung rallen. I det øjeblik Celeb vender sig mod den blændede skaven, sender Wolfgang en pil i halsen på den.

- Hvorfor gjorde du ikke noget, skriger Wolfgang til dig, mens Celeb ser lidt forvirret de to skavens forfædderne af ham. Heinrich og Berger har gjort det af med deres modstander og står og ser på jer.

- Det gjorde han også, siger Heinrich stille og giver Wolfgang et beroligende klap på skulderen og blinker diskret til dig. De andre ser lidt forvirrede ud. Du troede din hemmelighed om magien var godt bevaret.

- Hmmm, det ser ud til at gangen er fuldstændigt styrtet sammen, siger Berger, og kaster et par løse sten ind mod brokkerne. I sveder. På Dieters foranledning har I begravet de tre skavens, så godt som det var muligt. Dieter holdt bøn over dem, til trods for Celebs protester om, at monstre ikke skulle have Morris' bøn med til Dødsriget. Dieter var ligeglad. Han sagde, at alle var lige for døden, og at det var en forbrydelse ikke at sende de døde på vej.

- Hvis vi ikke kan komme op den vej, så må vi gå dybere ned.

Og det gjorde I.

Nogen siger, at man ikke glemmer det første kys. Du har aldrig glemt din første kamp. Måske havde du bildt dig selv ind, at du havde glemt den, men den lå der et sted i mindernes roderi - øverst i en

skuffe der bare skulle åbnes.

- Var der andet Mester? Tjeneren har bevæget sig lidt tilbage.
- Har jeg nogensinde fortalt om mit første eventyr . . . øh . . . , du kigger på hans ansigt og forsøger at genkalde dig hans navn.
- Lothar, siger
- Du hedder Lothar, udbryder du med et grin. - Det var sgu' da sjovt. Det hed min første mester, som faktisk sendte mig ud på det første eventyr, jeg skulle til at fortælle om. Tjeneren smiler stolt, som om, at det på en eller anden måde er hans fortjeneste.
- Ser du. Mig og mine fem brødre skulle hente en bog. En bog om nekromantik, der efter sigende skulle befinde sig nede i et hulesystem under klosterets krypt, altså det Morr kloster hvor jeg opvoksede. Min mester og stedfar - Lothar - var en Morr præst, der havde helliget sit liv til at opspore og straffe nekromantikere. Med døden oftest. Han var vel, hvad vi kalder en heksejæger, smiler du grumt og ser på tjenerens overraskede ansigt. Så lidt sådanne unge mennesker forstår om menneskenes natur. - Og denne bog handlede om netop om den forbudte dødemagi, fortsætter du.
- Har De lært magi af denne Lothar, spørger tjeneren undrende.
- Nej, det kan man ikke sige. Jeg lærte mig selv magi fra bøger jeg læste, men mine brødre kendte dengang ikke til min lille bibeskæftigelse. Eller rettere sagt, de kendte ikke alle til den, siger du og mindes Heinrichs drillende blinken. - Sjovt nok, så var Carroburg, hvor jeg oprindeligt kommer fra, ret godt infesteret med nekromantikere, når man først gravede lidt i overfladen. Der var troldmanden Loschar . . .
- Carroburg, siger De. Budet De sendte bort i morges kom fra Carroburg, siger tjeneren og smiler, som forventer han mere ros for tilfældighedernes forunderlige spil. Du tøver. Du tænker. Noget begynder at falde på plads. Tankerne omkring fortiden. Omkring dine brødre. Tankerne der ikke har rørt overfladen så lang tid. Selvfølgelig er det ikke tilfældigt. Du kunne mærke det. Det er Lothar, der er død. De kalder til hans begravelse. Nej, Lothar lever. Det er Irina. Irina er død - nej, ikke død, du mærker efter - og så igen - hendes navn smager af død, men det har det gjort lige siden dengang.
- Find ham og bring ham, beordrer med din sædvanlige kølige stemme. - Hyggetimen er forbi, bemærker du, da tjeneren haster ud.

- *Heinrich siger, at du kan bruge magi, siger Irina pludseligt, mens du læser op af Morris' Bog.*
- *Hva' gør han?, spørger du intelligent og løfter blikket fra bogen.*
- *Heinrich siger, at du reddede Celeb fra at blive stukket i ryggen af en skaven med magi, uddyber den 13-årige Irina. Hun kigger på dig med en blanding af undren og fascination. Et blik du kan lide. Et blik, der gør dig mere selvsikker overfor pigen, der vel næsten er din søster. De andre har et så naturligt forhold til hende, men børn har altid gjort dig nervøs. Men hun er jo heller ikke et barn så meget længere.*
- *Nå, så det siger Heinrich. Hvad sagde Heinrich ellers?, spørger du.*
- *Han sagde . . . han sagde, at jeg ikke skulle sige til nogen, at han havde sagt det, siger Irina og kigger lidt fortrydeligt på dig, med hendes perfekte øjne i hendes perfekte ansigt. Hendes pragtfulde sorte hår ligger i skarp kontrast på det hvide lagen.*
- *Hvorfor fortalte du mig det så?*
- *Fordi Heinrich sommetider fortæller løgnehistorier.*
- *Troede du, at det her var en løgn?*
- *Nej.*
- *Tro på din intuition Irina. Den fejler ikke noget.*
- *Reddede du Celebs liv?*
- *Ja!*
- Hun falder dig om armene og du bedøves i duften fra hendes hår.*

Heinrich, Wolfgang, Dieter, Berger og Celeb. Fem brødre der var med dig de første 25 år af dit liv. De har været med dig længere, end den tid du har været alene. Alligevel føltes de så forfærdeligt langt og længe væk. Dieter er ligmester i Marienburg. Du er alt det modsatte af, hvad han er. Celeb er blevet ridder af Sigmars Skjold. De hader din slags. Berger er hærfører nord herfra i Kislev. Heinrich er den eneste du har set. Han er barde her i Middenheim. Wolfgang er forsvundet. Opvæksten hos Lothar i Morr klosteret var en lykkelig og spændende tid. En tid med sammenhold, venskab og fare. En tid der ikke havde behøvet at ende, som den gjorde. En slutning, der måske ligefrem førte dig ind på den sti du vandrer om natten nu.

- *Skal vi kun gå efter bogen, eller skal vi også tage Loschar, hvis vi får chancen? Wolfgangs spørgsmål er ganske relevant. Troldmanden Loschar er borger i Carroburg, og selv om I og Lothar er overbeviste om, at han er nekromantiker, så har I ikke loven på jeres side, hvis I slår ham ihjel.*
- *Og vi kan næppe påstå os selvforsvar, tænker du højt og ser rundt på dine brødre, der med trukne sværd søger gennem Loschars tårn. Heinrich ser lidt undrende på dig.*
- *Wolfgang har ret, siger Berger og stopper op midt på trappen. Hans fakkellender blafrende skygger ud på de groft tilhuggede stenvægge. - Vi kan ikke bare bryde ind i et hus og slå ejeren ihjel.*

- *Vrøvl, vrisser Celeb. Manden er nekromantiker. Det kan der ikke være tvivl om. I så selv bøgerne i hans bibliotek, siger han næsten vredt. Du rører lidt nervøst på dig, og mærker efter, at de tre bøger der faldt ned i din taske i biblioteket, stadig er der.*
 - *Det er ikke noget bevis Celeb, siger du. - Lothar har mange af de selv samme bøger stående. At man studerer nekromantik, er ikke ensbetydende med, at man er nekromantiker. Celeb kigger irriteret på dig.*
 - *Du er selv troldmand Aion. Vil du ikke mene, at biblioteket, og de andre ting vi har set, tyder gevaldigt på, at Loschar er nekromantiker, spørger Celeb og studerer indgående dit ansigt.*
 - *Jo, der er meget der tyder på det, men dermed er det ikke bevist, svarer du. De andre begynder at flytte lidt utålmodigt på sig. De er efterhånden trætte af dine diskussioner med Celeb.*
 - *Vi går ned i kælderens. Hvis Loschar er der, og han angriber os, så slår vi igen, siger Berger og mener, at han dermed har afsluttet diskussionen. Han fortsætter ned af trappen.*

Loschar var en dygtig troldmand i Carroburg - den by I kom fra. Jeres stedfar Lothar havde længe mistænkt ham for at være nekromantiker, men først da han fik bevis for, at han stod bag en af de farligste bøger om nekromantik, bad han jer om at aflægge et visit. I skulle bringe bogen tilbage, og gøre det af med Loschar, hvis I fik chancen. I fik ikke chancen. Loschar lokkede jer i den værste fælde.

- *Hvorfor angriber den ikke, mumler Wolfgang irriteret, mens I forsigtigt går ned af trappen og ind i det lavt oplyste, runde værelse. Midt på gulvet hvirvler en blå tåge i hypnotiserende mønstre. Foran tågen sidder et sort væsen. Den ligner en mellemting mellem en bjørn og en varulv, men består af sort væske, der langsomt drypper fra den som tjære. Et par øjne lyser blå og koldt fra den, med enkelte gnister af rødt. De ligner værdifulde juveler. Omkring tågen og væsenet er tegnet en cirkel bestående af besynderlige runer.*
 - *Den angriber først, hvis vi træder ind i cirklen, svarer du og både Wolfgang og Berger kigger lidt overrasket på dig.*
 - *Hvor ved du det fra?, spørger Berger.*
 - *Det ved jeg heller ikke. Jeg prøver bare at bruge min intelligens, svarer du lidt træt af den evindelige undren over, at du har læst ting i bøger, som de andre ikke ved, men runerne fanger hurtigt din opmærksomhed. De er gamle. Faktisk ser de ud til at være mange hundrede år gamle. Stenene de er ridset ind i, hører ikke til de andre sten. De er ældre og mere slidte. Den magiske cirkel er flyttet fra et andet sted og hertil. Du har set runerne mange gange før i bøgerne om nekromantik, men aldrig i denne forbindelse før.*
 - *Jeg tror tågen er en portal, siger Heinrich. - Den ligner en tegning, jeg har set i en af Lothars bøger. Måske er Loschar stukket af gennem portalen, og Vogteren skal beskytte hans tilbagemeld.*
 - *Måske svarer Celeb, men du tror han tager fejl. Runerne er så fyldte med essensen af død, at portalen kun kan føre til Dødsriget. En kuldegysning farer igennem dig, og trangen til at gå gennem portalen kommer over dig. En chance for at besøge Dødsriget i levende live. Du har spurgt Lothar om mulighederne, men han har altid benægtet, at det var muligt. Du vidste, at han løj.*
 - *Ja, jeg kan desværre ikke tyde runerne, så jeg ved ikke hvor portalen fører hen, lyver du med rolig stemme. Du skal have dine brødre til at slå væsenet ihjel.*

Det gik som forventet. I slog vogteren ihjel og dine brødre gennemskuede ikke fælden. Din nysgerrighed over at se Dødsriget, stoppede dig i at advare dem.

- Har du fundet budet?
 - Øhh, ja Herre. Han ventede udenfor tårnet. I regnen.
 - Javel. Send ham ind, beordrer du og stirrer ind i ildstedet. Flammerne danser som aldrig før, men de kan ikke fjerne den kulde, du følte, da budet blev nævnt. De sjældne oliven smager bitre og rødvinen er for sød til dem. Du hører døren blive åbnet bag dig. Uden at tænke over det, gør du en håndbevægelse i luften foran dig, og mærker et usynligt skjold opstå omkring dig. Du rejser dig.
 - Velkommen bud fra Carroburg, siger du. En ung page står foran dig. Ikke mere end 12 år. Bleg. Selv hans øjne er blege. Han er gennemblødt. Brevet han holder i hånden er tørt. Du mærker trangen til at sende et lyn i hans generelle retning, og riste ham til slagger, men du holder dig tilbage. Det kræver al din selvbeherskelse, at overbevise dig selv om, at du gerne vil se brevet.
 - Tak mester Aion. Jeg har bud fra Carroburg, siger han med en monoton stemme og rækker brevet frem. Du kan genkende den sirlige skrift, hvormed dit navn står på konvolutten. Irina. Du kan ikke. Du kan ikke leve op til den ed du tog, da hun reddede dit liv. Du har solgt din sjæl til anden side for længe siden. Den kærlighed du engang følte for hende er væk - er den ikke? Du mærker efter. Et sted dybt nede fra dukker et billede op. Et billede af bløde læber og af hud, der er varm og kold på samme tid. Billedet følges af hendes duft, der rammer dig hårdere i mellemgulvet, end noget fysisk slag kunne formå.
 - Irina, hvisker du, og rækker hånden frem og tager brevet. Mindet om hende, fjerner enhver frygt fra den uhyggelige page, og du lader hånden glide over dit navn på brevet. Da du kigger op, er siden væk.

Hun reddede dit liv. Hun reddede dine brødre fra den fælde, du undlod at advare dem om, fordi du var nysgerrig og begærlig.

Det gik galt.

- Det lignede sgu' da huse på afstand, råber Wolfgang. - Det er ikke min skyld vel? Det var ikke mig, der sagde vi skulle gå gennem den forpulede portal, vel Berger, slynger Wolfgang ud og ser over mod krigeren. Han ser slagen ud, og stirrer ud over kirkegården der fortsætter så langt øjet rækker. Snefnuggene lægger sig på kappens pelskrave.

- Hvor tror I, at vi er, siger du og forsøger at lyde så uskyldig som muligt. Du ved ikke hvor lang tid, du kan klare dette maskespil. For dig er det så inderligt tydeligt, at I er i Dødsriget, men der er ikke nogen af de andre, der endnu har lagt to og to sammen. Heinrich sender dit et besynderligt blik.

- Jeg ved det ikke Aion, men er her ikke utroligt smukt. Se de tusinder af statuer, der dækkes af blød og fin sne. Se dem ændre form, som sneen fortryller dem til væsener, de aldrig har været og aldrig bliver. Tænk på de tusinder og atter tusinder af døde, der hviler her i den skønhed til evig tid. Ville det ikke være et pragtfuldt sted at hvile?, spørger Heinrich mens han peger ud over den døde by.

- Åh Gud, siger Celeb. Vi er i Dødsriget!

Der bliver stille. Dieter kigger vantro på ham. Du kigger væk. Skammer dig over at have ført dine brødre og venner bag lyset. Frygter de kan se bedraget i dit ansigt.

Det var ikke gennemtænkt. Der var ingen vej tilbage fra Dødsriget. Det står som en tåge. Som en drøm, man glemmer når man vågner. Irina drog til de dødes rige, og bad for jeres liv. Morr lod jer alle vende tilbage. Hvorfor ved du ikke. Det er hans første bud, at det der kommer til hans rige, ikke må vende tilbage. Du takkede hans mildhed med at spotte døden med nekromantik. Irina frelste din sjæl. Hvorfor ved du ikke. Hvordan ved du ikke. Du svor at hjælpe hende. Du tog en hellig ed, sammen med dine venner, før I brød op fra Carroburg og forlod klosteret - jeres barndoms hjem. Før I forlod Irina. Den smukkeste kvinde i verden, din elskede, din frelser.

Aion

Aion opdagede hurtigt, at han ikke brød sig om at hoppe rundt med et sværd. Noget hans brødre fandt så evigt fascinerende. Viden var mere interessant, og viden var der masser af, i det kloster for døds- og drømmeguden Morr, hvor Aion voksede op. Forældreløs sammen med fem jævnaldrende drenge, tog præsten Lothar von Todberge jer til sig. Han opdrog og oplærte jer.

Aion og hans fem brødre modtog fra tidlig alder undervisning i mange fag. Allerede som 10-årige begyndte drengene at modtage våbentræning og undervisning i at jage nekromantikere. Seks år senere begyndte Lothar at bruge dem til forskellige opgaver. Den første mission var at hente en sjælden bog i krypterne under Carroburg. Det førte Aion og hans fem brødre på et eventyr, hvor de tilbragte flere dage i et underjordisk system beboet af skavens. Eventyret gik fint, og de gjorde de talrige efterfølgende eventyr.

Lothar ville ikke oplære Aion i magien. Måske var Lothar bange for, at Aion ville blive en af de troldmænd, der lader sig fascinere så meget af nekromantikken, at de ikke nøjes med at studere men også begynder at udøve. En frygt Lothar gjorde ret i at have, for da Aion var midt i tyverne, forlod han Carroburg og drog til Middenheim. Her blev han troldmand, og begyndte hurtigt at studere og udøve nekromantik.

Bruddet med de andre og Lothar kom efter deres sidste eventyr, hvor det gik galt. Aion havde muligheden for at forhindre dette, da han vidste, at en tillokkende portal ville føre dem til Dødsriget. Men i et anfald af nysgerrighed, undlod Aion at sige noget. Irina købslog med døds-guden Morr, og de kunne vende tilbage til de levendes rige, men det blev ikke det samme derefter. Skænderier brød ud, og en efter en forlod de Carroburg, Morr klosteret, Lothar og Irina.

Aion havde forelsket sig i Irina, som han troede, at hans brødre også havde gjort. Han spurgte hende, om hun ville rejse med ham til Middenheim, men hun afslog. Det tog hårdt på Aion, og et eller andet sted tror han, at det var med til at drive ham ud i nekromantikens uføre.

Han endte som mægtig nekromantiker i Middenheim.

Fremtoning

Ainon går ikke op i at spise eller drikke. Til tider lever han af oliven og rødvin, hvilket ikke er nogen sund diæt. Han er bleg men velplejet. Et magisk forsøg har efterladt ham skaldet, men det passer ham fint. Hans hoved er særdeles glat, og der er ikke den mindste bule i det. Ainon har altid haft let til smil, og selv om det er blevet mindre med årene, så ser man ofte hans tænder stråle.

Han går klædt i smukke og dyre klæder, der ikke virker for prangende. Han har altid været glad for varme farver.

Min bror Heinrich Bosch

Heinrich er blevet en berømt barde her i Middenheim. Efter du havde modtaget brevet fra Irina, besøgte du ham til en privat koncert hos Baronesse Sachsen. Han virkede glad for at se dig, og det var også rart at se, at han stadig levede. Heinrich havde en bedre forståelse for dig, end nogen af de andre. Han var den første der opdagede, at du brugte magi, og ved flere lejligheder forsvarede han dig over for dine brødre, og forsøgte at forklare dine handlinger.

Du har hørt at Heinrich ikke kun er barde. Han har også noget med byens mere skumle netværk at gøre, og du overvejer om han bruger adgangen til alle de fines hjem, til at operere som tyv eller noget lignende. Du er ikke klar over, om Heinrich ved noget om dine magiske tilbøjeligheder. Du holder den slags meget hemmeligt.

Min ven Celeb Schwert

Celeb og dig kunne have jeres skænderier, men efterhånden begyndte Celeb at indse, at det var godt at der var en i gruppen, som kunne andet end svinge et sværd. Celeb var ikke den store taler, som Berger var, men til gengæld så talte hans ord mere, når han sagde noget. Celeb var allerede som dreng selvsikker. Men han var til gengæld også hurtig til at indrømme, at han havde taget fejl. Celeb er blevet riddersmand. Han kæmper for de samme idealer, som da han var dreng. Man kan ikke sige det samme om dig.

Johannes Berger

Du sagde det aldrig højt, men du fandt Berger en smule dum. Han havde svært, ved at tænke i andre baner, end de der lå lige foran ham. Der var ikke noget spørgsmål om, at manden var modig og turde risikere sit eget liv og helbred. Men når han skulle beslutte noget på vegne af jer alle sammen, blev han altid tvivlende. Han respekterede ikke, at du ikke fandt at sværdet var vejen frem. Du forstod, at der både er brug for sværd og magi. Det forstod Berger ikke.

Wolfgang Nüchel

Wolfgang stolede ikke på dig. Måske var det fordi, at han selv gjorde i luskeri, at han blev paranoid over, at du kunne luske på andre måder. Måske havde han noget at skjule. Wolfgang virkede altid let og munter, måske var han det. Du blev aldrig rigtig klog på ham.

Min ven Dieter Seele

Dieter var den alvorlige unge mand i jeres lille gruppe. Han tog Døden alvorligt, og lod den til tider overskygge alt. Han holdt af at læse som du, men læste kun i de hellige værker. Efterhånden kunne Dieter selv trække på gudernes kraft, og de andre i gruppen stillede aldrig spørgsmål ved det, fordi han brugte det til at helbrede dem. Men det er ikke Dieters skyld, at de tænkte sådan. Du respekterede ham dengang for sine meningers mod.

Johannes Berger

- Nogen siger at angrebet kommer i nat? Du hører tydeligt den bedende tone i den unge soldats stemme. Det er nu, at du skal berolige og opildne ham, med højtbåren tale om Kejserens uovervindelige styrker og at Sigmar følger jer på slagmarken. Du kigger på den ring du fik af din hustru den dag du blev udnævnt til general og hærfører. I nat er den ellers blodrøde sten så mørk, som den måne man ikke ser.

I lytter efter kastemaskinernes dumpe drøn, der giver otte-ni sekunders varsel, men fra den front er natten næsten stille. Bag dig lyder den klagede bys triste sang. En skønsom blanding af døende, snorken og smedjer der producerer en lind strøm af våben. Du vender dit gamle ansigt mod soldaten og løfter visiret. Du har prøvet det før.

- Der er ikke nogen af os, der skal dø Wolfgang, og hold så mund. Hvis alt går galt og ingen kommer os til undsætning, så går vi dybere ned og finder en anden udgang.

- Det er sgu alt sammen meget godt, men der mosler garanteret rundt med de der lede kæmperotter over det hele, og hvem pokker siger, at der er en anden ud . . .

- Wolfgang! Hør efter hvad Berger siger. Vi skal nok komme ud herfra. Celeb kigger over på dig, og beder dig med et lille nik om at gå videre. Du sætter dig på hug og hakker faklen godt ned mellem to store sten. Jeres skygger på hulens væg ligner store skrutryggede trolde. Du lægger dit sværd ved siden af dig, og sætter dig på din hjelm. De andre samler sig omkring dig. Bortset fra Wolfgang, der ligger lidt derfra og stønner med sit skjold over hovedet.

- Jeg tror Wolfgang har ret i, at disse huler benyttes af skavens i vid udstrækning, begynder du og holder en kort pause, da Wolfgangs stønnen forhøjes. - Men det er faktisk til vores fordel. De andre ser lidt tvivlende på dig. Dieter ryster lidt på hovedet og trækker i sit overskæg. Du fortsætter. - Hvis hulesystemet er beboet af skavens, er der en rigtig god mulighed for, at den eneste ind og udgang ikke lå i kirkens krypt, da vi aldrig har stødt på kæmperotter, når vi luskede rundt i krypten som små. Dieter nikker, men ser stadig lidt bekymret ud.

- Jamen, Lothar må da hente hjælp? Han sendte os herved. Dieter ser bekymret rundt på jer.

- Det tror jeg ikke nødvendigvis vi skal regne med, siger du. - Hvorfor skulle han sende os herved efter bøgerne, hvis ikke det var fordi, at det var noget, han ville holde hemmeligt? Dieter kigger væk fra dig og ryster på hovedet, tydeligvis uenig.

- Du mener, at han vil ofre os seks, for at holde hans eksperimenter hemmelige?, spørger han med tvivl i stemmen.

- Jeg kan godt høre at det lyder absurd, men jeg tror ikke vi kender Lothar så godt som vi bilder os ind, svarer du, og ser at Aion flytter på sig.

- Pas nu på Berger. Det kan godt være at du er klog, men du er ikke klog på alt. Lothar nærer ikke mistro til os, og du gør dig selv til skamme ved at nære mistro til ham. Han har ikke taget os til sig, for blot at miste os på grund af et par gamle bøger, siger Dieter heftigt.

- Vi har under alle omstændigheder lovet Irina at vende tilbage, siger Wolfgang og går hen til jer andre og smiler fortrøstningsfuldt.

- Ja, det er sgu' rigtigt Wolfgang, siger Heinrich pludseligt højt. - Hør venner, vi har de sidste mange år ønsket os eventyr og spænding. Nu har vi fået eventyr forærende, så hvem er vi utaknemmelige hunde, at vi skal klynke her i mørket, fordi vores far ikke kommer og hjælper os. Lad os gå dybere ned i mørket, dybere ned nogen har gået før og se hvad der gemmer sig af eventyr og fantastiske væsener, så vi har noget at fortælle pigerne om på kroen. Heinrich har rejst sig og trukket sit sværd. Han smiler, og mener hvad han siger.

- Jeg forstår nu, at jeg ikke skal frygte natten og mørket, siger soldaten og smiler, mens han kigger ud over den kommende slagmark. Du nikker. Du frygter natten og mørket. Du føler dig så uendelig gammel. Alting virkede så simpelt dengang det var jer seks.

- General Berger!

Du vender dig om og ser en kejserlig adjutant. Han gør et korrekt honnør og går hen imod dig. Ved hans

side er en unge page. Ikke mere end 12 år gammel og med lyst hår. Hans hånd er udstrakt, og han holder et brev. Du får en hurtig og voldsom trang til at trække dit sværd og sende hånden og pagen flyvende ind i det næste rige. Pagen er bleg. Hans blik mere tomt end en død soldats. Du svarer adjutantens honnør med en svag bevægelse, og vender din opmærksomhed mod pagen. Længes pludselig hjem. Længes efter din hustru. Efter dine børn. Efter den stol du så godt kan lide at sidde i og læse bøger.

Den unge budbringer holder brevet frem. Du tager det ikke. Han lader det falde og vender sig, før brevet har ramt de tilmudrede sten. Du genkender skriften. Det ville være så nemt ikke at samle det op. Det ville være så nemt at trampe brevet ned i mudderet med tunge, metalbeslåede støvler og atter vende blikket ud mod fjenden. Men så forsvinder fornemmelsen. Den letter så hurtigt, at du næsten føler, at du letter med og dit hjerte fyldes af glæde over at modtage brev fra din hjemby Carroburg og fra den kvinde du kaldte din søster. Din frelser.

- *Wolfgang siger, at du slog mange skovens ihjel. Er det rigtigt? Irina kigger på dig med et blik der både rummer ængstelse, beundring, og noget som du et kort øjeblik tolker som begær. Du smiler til hende.*
 - *Wolfgang siger så meget.*
 - *Vil du ikke hellere fortælle en historie fra jeres tur ned i hulerne, spørger hun og vender sig, så hun bedre kan se dig. Du lukker bogen. Hun er tretten år nu, og du tænker for dig selv, at det ikke kan skade at høre historien om hvordan I undslap hulerne. De andre har sandsynligvis fortalt hende deres udgaver.*
 - *Jo, men du må ikke fortælle Lothar, at jeg har sagt noget om det.*
 - *Det lover jeg. Jeg siger til ham, at du læste op af teksterne som sædvanligt. Hun putter sig ned under dynen. Hendes sorte hår flyder ud på hovedpuden. Du tænker, at hun bliver utroligt smuk, når hun bliver voksen. Du tænker, at hun er utroligt smuk. Hun er det smukkeste væsen i verden. Hun er for smuk til at være af denne verden.*

Wolfgang, Aion, Celeb, Dieter og Heinrich. Du ved at Dieter er ligmester i Marienburg. Aion forlod som den første klosteret. Han ville lære om magi, og det ville Lothar ikke undervise ham i. Du havde bildt dig selv ind, at du havde glemte dem. At det ikke mere var en del af dig. Men du vidste et sted, at det var en løgn. De er lige så meget en del af dig, som dit eget kød og blod. Opvæksten hos Lothar blev lykkelig og spændende på grund af dine brødre, der var forældreløse som dig selv. Du så aldrig Lothar som din fader, men de var dine brødre. Og kunnet have været det i dag, hvis ikke det var gået som det gik.

- *Vi kan da bare vende tilbage og sige at sporet endte koldt? Wolfgangs blik flakker lidt bekymret mellem dig og den lyseblå, selvlysende tåge der danner en hvirvelstrøm på et par meter i diameter midt på gulvet. Du tørrer dit sværd af for sort blod og ser på det besynderlige væsen, der nu ligger i hjørnet af rummet, som et legetøj der er gået i stykker. Aion er ved at rense det dybe sår i Dieters side. Det plejer at være Dieter, der helbreder jer andre, men denne gang er Dieter selv blevet såret.*
 - *Der er en grund til at han efterlod sit kæledyr. Han ønskede ikke, at vi skulle følge efter ham, svarer du Wolfgang, mens du kigger i rækken af bøger. Der er en tom plads hvor bind nummer 10 af Loschars forbudte værk skulle stå. Du sukker og fortsætter. - Med mindre det selvfølgelig er en fælde, og han netop vil have os til at tro, at han ikke ønsker, at vi skal følge efter ham.*
 - *Glem det Berger, svarer Dieter lavmælt. Du kan ikke tænke dig frem til den korrekte løsning. Enten følger vi ham og bogen eller også stopper legen her. Aion nikker.*
 - *Jeg er enig med Dieter, siger han. - Det kan ikke betale sig at diskutere frem og tilbage. Som jeg ser det, skal vi kun beslutte, om vi alle går gennem portalen eller om nogen bliver tilbage. Aion kigger ikke på dig mens han taler, men arbejder fokuseret på at sy Dieters sår sammen. - Jeg stemmer for at vi går igennem, siger Aion.*
 - *Godt, siger du højt. Jeg siger vi alle går igennem.*

Loschar var en troldmand i Carroburg, den by I kom fra. Lothar havde opdaget, at han var en nekromantiker, og at han havde forfattet en farlig bog. En bog som I var efter. Mange gange har du fortalt dig selv, at du ikke kunne vide, det var en fælde. Men hvis nu I havde hentet Lothar tilbage i klosteret, så kunne han . . . hvis nu du havde studeret symbolerne i tågen, så kunne de måske have afsløret . . . hvis nu du bare havde foreslået, at kun du gik igennem . . .

Det gik galt.

- *øhhh, er der nogen der har den fjerneste idé om hvor pokker vi er? Dieter lyder mere irriteret end bekymret. Som om det ulogiske er en personlig fornærmelse imod ham. Snefruggene daler langsomt ned fra himmelen. I skumringen kan du se tusinder og atter tusinder af dem, når du kigger op i den næsten sorte himmel.*
 - *Her er smukt, siger du og forsøger at fange et stort fnug med tungen.*

- Ja, siger Celeb. - Her ville være endnu smukkere, hvis jeg vidste, hvor vi var. Det ligner ikke noget sted, jeg kender. Jeg har aldrig set en så stor og flad mark.
 - Der er ikke et eneste spor i sneen, bemærker Aion. - Måske har portalen ført os til en anden verden.
 - Det virker ikke som en anden verden, svarer Wolfgang. Han bøjer sig ned, og samler lidt sne op i sin hånd. Du ser at snefnuggene begynder at smelte. - Se! Der er jord under sneen, siger han.
 - Blot fordi stedet opfører sig som det sted vi kender, kan det godt være en magisk verden eller et andet plan, argumenterer Aion stædigt. Du vender dig mod ham, irriteret over et eller andet. Du ser dem stå på den hvide, uendelige snedækkede mark.
 - Godt, siger du. - Lad os finde ud af hvor portalen har ført os hen. Det kan vel ikke være slemt, når der er så pænt, som der er her.

Hvor kan man tage fejl. Hvor var du engang dygtig til at tage fejl. Ikke altid skal man forsøge at se det positive. En gang i mellem skal man ikke bøje realiteterne, så de passer ind i ens eget kram, men se realiteterne i øjnene, selv om det gør ondt.

Det gik helt galt.

- Åh Gud! Det er Dødsriget . . .

Berger

Johannes Berger opdagede hurtigt, at han var god til to ting. At slå ihjel og lede andre til at slå ihjel. Han var den første af seks forældreløse drengebørn, der samlede en pind op og brugte den som et sværd.

Berger er opvokset på Morr kloster. Guden for Død og Drømme. Han er opfostret af Lothar von Todberge, en Morr præst. Derfor fik Berger hurtigt et naturligt forhold til døden, hvilket andre måske ville mene var et unaturligt nært forhold til døden.

Ved at skære lig op sammen med Lothar, lærte han hvor hans sværd skulle ramme for at gøre størst skade og forvolde mest smerte.

Berger har altid myrdet af kærlighed. For at beskytte sine fem fosterbrødre. Af kærlighed til hans stedfader og læremester Lothar. Af kærlighed til Irina. Han har myrdet af kærlighed til kejseren, for at beskytte hans elskede hustru og hans tre børn. Han har myrdet af kærlighed til soldaterne under ham, af kærlighed til det liv, han elsker.

Da Berger var først i tyverne, og han stadig boede hos Lothar med hans fem brødre og deres søster Irina, arbejdede de for Morr præsten Lothar, der havde viet sit liv til at bekæmpe nekromantikken. Nekromantik er den største forbrydelse mod døden og det mest unaturlige i verden. De hjalp Lothar med at fremskaffe gamle bøger, der fortalte om nekromantikers svagheder og styrker. De jagtede troldmænd, der lod deres fascination af døden gå ud over livet.

Det gik til sidst galt. Berger og hans brødre trådte gennem en portal, der førte dem til Dødsriget. De blev nægtet adgang tilbage til deres egen verden af døds- og drømmeguden Morr. De vidste godt hvorfor. Det er imod Morris love, at noget der først er kommet til hans rige, vender tilbage.

Irina frelste dem alle. Hvordan ved de ikke. Hun købslog med Døden. Hun overtalte ham til at lade dem vende tilbage. Kort tid efter brød Berger og hans brødre op og forlod Lothar, Carroburg og Irina. Det var ikke det samme mere. Det var gået for vidt. Mindet om Dødsriget står som en tåge. Som en drøm, man glemmer når man vågner. Mindet om det er næsten væk. De skal trækkes frem, som kommer de fra en anden verden.

Fremtoning

Berger har et bredt ansigt, med en skarp høgenæse. Øjnene hviler altid roligt på det Berger kigger på. Om det så er en fjendtlig soldat med et skarpt sværd eller en smuk kvinde. Huden er furet og præget af et liv levet på grænserne. Frost, vind, slag, ild. Hvad døden ikke har sat af præg på huden, har den sat i øjnene.

Kroppen er kraftig, muskuløs og en lille smule overvægtig. Den passer godt til en dyb og rolig stemme, der selv når den beordrer til kamp lyder velovervejet og indgyder mod i soldaters hjerter. Der selv når den erklærer sin kærlighed til en kvinde, ikke bæver eller indeholder et gran af tvivl.

Min ven Wolfgang Nüchel

Wolfgang var altid bange. Eller var han nu også det. Var det dig der hjalp ham, eller var det ham der hjalp dig, så du følte du var en god leder.

Wolfgang var hurtig til bekymring men også hurtig til latter. Han besad en evne til at være godt selskab. En evne du aldrig selv har kendt. Endnu vigtigere, så besad han evnen til at få dig selv, til at føles som godt selskab. Kun sammen med Wolfgang har du prøvet at gå på kro og have det sjovt. Være afslappet.

En gang troede du, at jeres forhold var godt, fordi det var afklaret, hvem af jer der var den stærkeste og sejeste. Måske forholdt dig sig anderledes. Måske var det fordi, I var ligevægtige.

Min bror Celeb Schwert

Måske konkurrerede I. I konkurrerede om, hvem der var modigst. Hvem der turde gå forrest. I konkurrerede om Lothars gunst. I konkurrerede om Irinas kærlighed, selv om I havde den uden konkurrence.

Måske var det fordi, I var så ens. I opførte jer som sande brødre. I stolede på hinanden til døden, men alligevel kunne I ikke holde hinanden ud. Du kunne ikke klare, at Celeb var hellig. Ikke fordi han var skinhellig, nej. Men fordi, han rent faktisk opførte sig som en helgen. Hvor du sagde flotte og store ord, fordi du kendte til deres effekt, sagde Celeb dem fordi han mente det, og det gjorde forskellen.

Du ved at Celeb er blevet en riddersmand. Rygterne siger, at han er ridder i Sigmars Skjold. Den mægtigste orden.

Ainon Leben

Ainon var klog. Du vidste, at han var klog, og du vidste, at han var klogere end dig. At han valgte magien i stedet for sværdet, var som sådan fornuftigt nok, men der er noget uærligt over magi. Og derfor, var der også noget uærligt over Ainon. Han ville ikke indrømme, at han begærede Irina, men du kunne se det på ham. Du kunne ikke lide, at han ikke ville indrømme det. Som om, det var noget at skamme sig over. Han er blevet en stor troldmand i Middenheim.

Heinrich Bosch

Heinrich var en joker. Sommetider virkede det som om, at han ikke tog noget alvorligt. Du kunne ikke snappe, når han spøjte med noget, der ikke skulle spøges med.

Heinrich havde det bedst, når han på en kro kunne spille og synge for krogæsterne. Han elskede at være blandt fremmede, lige så meget som du og Berger blev nervøse for det. Han forstod at blive venner med alle og komme tæt på dem. Hans evner som diplomat var store.

Dieter Seele

I opvoksede i et kloster for døden. Du var dygtig til at slå ihjel, men havde ingen følelse for de døde derefter, for du vidste, at deres sjæl var hos Morr. Dieter ærede og respekterede de døde. Engang var han lige ved at slå dig ihjel, fordi du ville smide et lig på en mødding. Han begravede selv den døde og holdt messe for ham. Selv om det var en ussel morder.

Dieter har nok frelst jeres liv mere end nogen anden. Han evne til at skære i de døde, gjorde ham også til en dygtig læge. Hans lille skikkelse var ofte bøjet over jeres med nål og tråd i hånden.

Celeb Schwert

Langsomt hæver du din lanse til salut. Solens sidste stråler rammer den, og spidsen blinker rødt.

- Jeg dør for min ære, råber du.

- Jeg lever for Sigmar, svarer din modstander korrekt, og du lukker din hjelm med venstre hånd.

- Læg mærke til Celebs løse greb om lansen, siger den garvede instruktør til de unge ridderaspiranter. - En typisk begynderfejl er at gribe så hårdt om lansen, at man mister følelsen i hånden, og derfor ikke kan kontrollere den ordentligt. Du smiler og ser nogle af de unge riddere fnise og skubbe hinanden i siden. For 15 år siden, var det dig, han talte til. Så meget blod du har set siden dengang. Dit smil forsvinder.

- Hej Celeb, hvad tænker du på lige nu, råber instruktøren.

- Blod, svarer du højt med en stemme, der er fordrejet af hjelmen. Du ser den unge ridder foran dig bevæge sig nervøst i sadlen.

- He he he, griner instruktøren, men aspiranterne griner ikke mere. - Jeg selv plejer at tænke på en smuk kvinde, men sådan er vi så forskellige.

- Lad os få det overstået Kentler, jeg skal til byen i aften. Du ser at Kentler nikker, og hæver det blå flag, men han når ikke at sænke det.

- Ridder Celeb, lyder en klar stemme. Du ser en unge page træde ind i arenaen. Han holder et brev i hånden.

- Øjeblik, råber Kentler irriteret.

Din koncentration brydes og du flytter blikket over på pagen. Han er lyshåret. Måske 12 år. Han stirrer ugenert på dig, som om han ikke er klar over, at han har afbrudt en duel på lanse. En djævel farer op i dig, og du sætter hesten i galop.

- Celeb, hvad gør du, råber Kentler bag dig. Du nærmer dig knægten med tilfredsstillende fart, sænker lansen, som du har gjort så mange gange før. Det ville være så nemt. Brystbenet ville knuses som en æggeskal og livet ville fare ud af ham. Om fem sekunder kunne den irriterende møgknægt stå ved Dødsrigets port, brevet sølet ind i blod og ulæseligt.

Med en voldsom kraftanstrengelse rejser du lansen og stopper hesten foran pagen. Han har ikke rørt sig. Du ved ikke, om han altid er så bleg.

- Jeg har et brev at overrække mester Celeb, siger han.

- Ridder Celeb svarer du og åbner din hjelm. - Hvem er brevet fra?

- Det er fra byen Carroburg, svarer han. Du bliver bleg som drengen. Hvordan kunne du glemme. Eller vidste du netop, at brevet var derfra. Det første brev i 20 år. Dine venner. Dine brødre. Irina. Dengang kæmpede du mod andet end unge mænd, der har livet foran sig.

- Jeg er ikke helt sikker på, at det er det er så skide smart at vade ned i . . . byen, eller hvad pokker man nu skal kalde det? Dieter vender sig mod dig og Berger. Han har ret i, at det ligner en by. En underjordisk by. Husene er usle. Lavet af brædder, affald og sten. Fra afsatsen i ligger på, kan I se et par af de usle rottelignende væsener.

- De skavens dernede ved hvordan vi kommer ud herfra, svarer du Dieter.

- Det er da meget muligt, men vi har ligesom slået en del af deres venner ihjel, svarer Dieter og Aion nikker.

- Måske kunne vi fange en af dem og afhøre den, foreslår Berger.

- Vi kunne også bare gå derned og fortælle dem, at vi ikke har ondt i sinde. Forklare dem, at hvis de fortæller, hvordan vi kommer ud af det her fordømte hulesystem, så forsvinder vi, og vil ikke genere dem mere.

- Måske har du ret Celeb, siger Aion pludseligt. Der er mange fortilfælde hvor mennesker og skavens har samarbejdet. De fleste skavens, der holder til nær byer, har samlet en del af vores sprog op, så det kan være vi er heldige. Men hvis de ikke forstår os, tror jeg vi skal regne med, at det kommer til kamp igen.

- For helvede da osse. Vi har ikke noget mad. Er fanget i et underjordisk, ukendt hulesystem, hvor det vælter rundt med monstre. Og for hvad? En bog. En ussel åndssvag bog som Lothar sandsynligvis aldrig nogensinde får læst alligevel, og han kunne sgu da forsøge at få os ud når . . .

- Hold så op Wolfgang, siger Berger. - Lothar vidste ikke at hulen ville styrte sammen. Lad os klare det her.

Du kigger over på Berger. Han er kun 16 år. I er knægte, men han har ret. Det nytter ikke at klynke. Det nytter aldrig at klynke. Det kan kun betale sig at handle. Handle hurtigt og effektivt uden så meget snak. Du er sikker på, at din idé er god. Hvorfor skulle en gruppe forhutlede skavens ikke ville samarbejde. I har sværd. I har rustninger. I er stærke. De er svage. I er unge og udødelige.

- Jeg tror ikke helt at rådet forstår deres forespørgsel ridder Celeb? Kan De ikke udtrykke Dem mere klart? Stemmen er fyldt med foragt, men stormesteren kan ikke skjule sin undren. Det er lige ved, at du tolker hans spørgsmål som en undskyldning for at trække tiden ud. Eller er det måske, fordi han vil give dig en chance for at trække anmodningen tilbage.

- Jeg ønsker at træde ud af Sigmars Skjold, siger du højt. Du hører dine våbenbrødre bag dig røre uroligt på sig. Deres tunge pladerustninger knirker, men ellers er salen næsten stille. Faklerne blaffer roligt. Du lader dine hænder hvile roligt på podiet, selv om du har lyst til at stå ret med højre hånd på sværdehæftet.

- Ridder Celeb. Ingen har nogensinde forladt Sigmars Skjold frivilligt. Vi er den højst agtede ridderorden i Kejserens Imperium. Du må mene, at du ikke mere er værdig til at beklæde titlen som ridder af Sigmars Skjold? Stormesteren stirrer på dig. Bag dig står hundredvis af riddere. Du kan mærke deres blikke. Du ved, at du vil blive offer for deres had og foragt, lige meget hvad du nu siger. Du ved, at de alle sætter en ære i, at være mere tro mod Ordenen end mod dig selv. En ære du ikke mere kan leve efter.

- Jeg kan ikke mere sværge troskab til Sigmars Skjold. Jeg er blevet holdt fast til en gammel ed, og den forhindrer mig i at lyde ordenens bud.

- HUND! Vend dig og træk dit sværd eller tag de ord i det igen! Der lyder larm bagfra, og du hører et sværd blive trukket. Du hører Kastor træde frem, og han standser tre meter bag dig. Du hører mumlen bag dig og koncentrerer dig om ikke at svede.

- Jeg forstår ikke, siger stormesteren. Ingen ed er vigtigere, end den ed du har taget til Sigmar. Vi er dit liv. Vi er din død. Ingen har forladt ordenen. Ingen forlader frivilligt ordenen.

Du mærker ligegyldigheden over stormesterens ord. Tomheden i alle deres ritualer. Du havde bildt dig selv ind, at ordenen var vigtigere end alting. Du havde glemt din fortid. De havde fortrængt dine fem brødre. Og Irina. Du har ikke glemt din ed.

- Anmodningen er forkastet ridder Celeb. De fritages ikke for Deres pligter som instruktør for Sigmars Riddere. Til gengæld forkastes De selv fra den hellige ridderorden af Sigmar. Kast deres våben og deres skjold. De er intet!

Du kaster dit sværd fra dig og ser Irina for dig.

- Dieter siger, at du slog mange skavens ihjel nede i den underjordiske by. Var det sjovt?

Du løfter blikket fra Morris bog, og placerer en finger på det sted I var nået til. Irina putter sig under sit tæppe og kigger på dig. Du møder hendes blik.

- Nej, det var ikke sjovt, svarer du hende, men er ikke sikker på, om du mener det helt ærligt. - Men det var spændende, fortsætter du og smiler til Irina.

- Hvorfor var det spændende, spørger Irina og sætter sig op i sengen. Hendes tæppe glider ned og hendes sorte, blanke hår falder ned over hendes lyse skuldre.

- Hmm . . . fordi det . . . fordi de angreb os, og jeg var med til at forsvare mit og dine brødres liv.

Fordi det var rigtigt. Fordi jeg gjorde det rigtige, svarer du med en stemme, der næsten glider bort, som skammede du dog over det.

- Det er ikke noget at skamme sig over, siger Irina og lader en finger glide over din arm. Åh gud, hvor er hun smuk. Hun er som et overjordisk væsen man møder i drømme, men som forsvinder om morgenen. Som et billede dybt inde i ens sjæl. Et billede der indeholder alt det, man begærer og elsker.

- Jeg elsker dig.

- Det ved jeg.

Wolfgang, Aion, Berger, Dieter og Heinrich. Du har hørt, at Berger er blevet hærfører østpå. Det var ikke den store overraskelse, da du i Middenheim hørte at Aion var blevet en stor troldmand i rådet. Dieter støder du en sjælden gang på. Han er Dødsmeister her i Marienburg. Heinrich er efter sigende blevet en berømt barde, der sælger sine digte for guld. Wolfgang har du ikke hørt eller set de sidste 15 år. Måske er han død. Irina er ikke død. Det er ikke kun på grund af brevet. Du ville have mærket, hvis hun var borte.

Hvordan du havde bildt dig selv ind, at du havde glemt dem, ved du ikke. Måske var det et forsvar. En måde at undgå at fortabe sig i minderne om den lykkelige ungdom. Men det var løgne. Og brevet fra Irina bekræftede dette. Det var naturligt for dig, at smide din karriere og dine ordensbrødre bort for at overholde eden. Hun var den første der reddede dit liv. Hun var den første og eneste kærlighed.

- *Hvad pokker er det? Heinrichs stemme er fyldt med undren og underneden ligger der en snert af rædsel.*
 - *Jeg troede snart, vi havde set, hvad der var at se.*
 - *Tro om igen Heinrich, siger Aion. - Det er en sort Vogter kaldt hertil fra Dødsriget.*
 - *Hvor pokker ved du det fra, spørger du, mens du betragter det sorte, vridende væsen med afsky. Små hvæsende og boblende lyde kommer fra det, når det bevæger sig.*
 - *Jeg har læst om den slags i Lothars bøger. Nekromantikere tilkalder dem. De bruger dem som tjenere. Og vogtere.*
 - *Så har vi da bevis for, at Loschar er nekromantiker, mumler Dieter for sig selv.*
 - *Kan de dø, hvis de kommer fra Dødsriget, spørger Wolfgang.*
 - *Wolfgang, sukker du, du burde spørge om vi kan kommunikere med den, før du overvejer at slå ihjel. Hvorfor slå ihjel, hvis der ikke er brug for det. Wolfgang bøjer hovedet og smiler.*
 - *Jeg tror Wolfgangs spørgsmål er relevant nok, svarer Aion. Vi er ikke stærke nok til at sende den bort. Han kaster et kort blik over på Dieter, der allerede har fundet Morrs bønnebog frem. - Vi kan ikke slå den ihjel, men vi kan sende den tilbage med vold.*
 - *Det var bare det jeg ville høre, siger Wolfgang og trækker sin armbrøst og roder efter en af sine magiske pile i den lille lædertaske, han altid bærer.*
 - *Årrh for pokker Wolfgang. Du er ensopret, siger du.*
 - *Jeps, men jeg er god til det, replicerer han.*
 - *Hvis I er færdige med at hygge jer, så skulle vi måske overveje hvordan vi dræber denne vederstyggelighed, siger Berger og trækker hans sværd.*
 - *Du trækker dit tohåndssværd fra ryggen og kysser det. - Som vi plejer, siger du og træder frem. Dieter nikker og træder overraskende ind foran dig med hævet sværd.*

Væsenet bevogtede en portal. I diskuterede frem og tilbage, men kom frem til, at nekromantikeren i jagtede, var flygtet gennem portalen og havde taget den forbudte bog med sig. Du var den første, der trådte gennem portalen. Havde du vidst, hvor den førte hen, havde du måske stadig gjort det. Men havde du vidst, hvad det fik af konsekvenser for jer og Irina, havde du holdt dig langt væk.

Det gik galt.

- *Det er nogen underlige huse, bemærker du, da I kommer nærmere.*
 - *Som jeg har sagt tidligere, så er alting underligt her, sukker Aion. - Jeg tror I skal være forberedt på lidt af hvert.*
 - *Hold nu op Aion, siger Berger. - Vi er på en slette i snevejr. Så er det heller ikke mere underligt. Så snart vi kommer hen til byen, finder vi sandsynligvis ud af, at vi er i Kislev eller hvad pokker ved jeg.*
 - *Jeg har også hørt, at der er underligt i Kislev, siger Dieter med smil.*
 - *Det er altså nogen meget mærkelige huse, siger du igen, da I kommer nærmere byen.*
 - *Så længe der er folk, som kan fortælle os, hvor pokker vi er, fastslår Wolfgang.*

Det gik helt galt.

- *Åh Gud. Vi er i Dødsriget...*

Celeb

Celeb var aldrig i tvivl om, hvad der var det rigtige at gøre. Allerede som barn, var han afklaret om, hvad der var rigtigt og forkert. Når først man har forsøgt at finde en fredelig løsning, og det er fjenden der trækker først, så dræber man dem hurtigt og effektivt. Og det opdagede Celeb hurtigt, at han var rigtig god til.

Celeb er forældreløs og opvoksede i et kloster for døds- og drømmeguden Morr, opdraget af sin stedfader Lothar. En streng præst, der satte sit store præg på Celeb. En klog, vis og streng mand, der var et forbillede for de seks unge drenge. En heksejæger der dræbte med sværdet i højre hånd og Morrs Bønnebog som skjold i venstre. Han oplærte dem i boglige fag, men da vi var 10 år gamle begyndte undervisningen at omfatte sværdkunst og kunsten i at finde nekromantikere og bekæmpe dem. Nekromantikere der spotter og bryder Morrs love. Nekromantikere der leger med døden og bruger den til egen vinding.

I 10 år, til de alle var midt i tyverne, arbejdede de alle seks som Lothars hjælpere. De var heksejægere. Det gik godt, de var dygtige, men til sidst gik det galt. På en mission mod en lokal nekromantiker, Loschar, gik de i en fælde, og trådte gennem en portal der førte til Dødsriget. Et rige, man ifølge Morrs love ikke forlader, når man først er kommet ind.

Deres elskede søster Irina gik i forbøn for dem. Hun drog på egen hånd til Dødsriget og overtalte Morr til at lade Celeb, hans brødre samt hende selv tilbage til de levendes rige. Hvordan hun gjorde dette ved de ikke, men alting begyndte at gå galt herefter. Mindet om Dødsriget står som en tåge. Som en drøm, man glemmer når man vågner. Mindet om det er næsten væk. De skal trækkes frem, som kommer de fra en anden verden.

- *Jeg elsker dig! Du rækker ud efter Irina. Hun trækker sig bort uden at røre sig en tomme. Klosterets mure er tykke og hvidkalkede.*
- *Du lyver. Du er bange for mig. Du mærker, hvordan dit ansigt bliver rødt og vreden stiger op i mellemgulvet. Ikke fordi hun tager fejl, men fordi hun har ret. Du skal lige til at sige noget, der ikke er sandt men kan ikke.*
- *Jeg elsker dig alligevel, siger du med lavere stemme end før, og begynder selv at trække dig væk. Sengen ligger rodet hen. Linnedet er hvidt. Irinas hår har aldrig været sortere. Hendes skuldre er lyse. Du hader dig selv. Du hader dig selv så meget, at du for første gang tænker på at gøre ondt på dig selv. Du hader den væmmelse, du følte, da du elskede med hende. Du hader dig selv for at lyve. Du hader dig selv for at hade Irina for at være så perfekt og så alligevel være forkert. Du hader dig selv for at ønske at gøre ondt på hende. For du elsker hende.*
- *Jeg elsker også dig Celeb, hvisker hun, mens hun trækker sig ud af det lille værelse, der kun bliver mindre.*
- *Det bliver aldrig som før gør det?, hvisker du.*
- *Nej, I rejser alle bort og det bliver aldrig som før, svarer Irina og ser bort.*

Celeb har myrdet mange. Først kæmpede han for Morr, senere som ridder af Sigmar. Han bildte sig selv ind, at han kæmpede for Irina, men som blodet flød, glemte han hende, og hun blev en trist fornemmelse i hans hjerte.

Fremtoning

Det lyse hår er stadig tæt. Grove skægstubbe får Celeb til at se en smule hærget ud, men hans aldrende krop er muskuløs og veltrænet. Enkelte ar i ansigtet vidner om et liv med kamp, men arrene er utydelige, og viser at sårene alle er blevet godt behandlet. Hans øjne er mørkebrune og rynkerne omkring dem er ikke smilerynker. Hans næse er blevet lidt flad, efter talrige slag.

Min våbenbror Johannes Berger

Berger har altid opført sig, som om I to konkurrerede med hinanden om hvem der var bedst. Du har aldrig betvivlet Bergers lederegenskaber. Men han var altid i tvivl om hvorvidt hans beslutninger var gode nok. Måske var der noget konkurrence mellem jer. Men det betød ikke noget for dig, hvem der vandt. Du forstod aldrig helt, hvem det var Berger kæmpede for. Om det var for ham selv, for jer, for Morr eller for noget helt fjerde.

På trods af konkurrence, følte du, at Berger var din bror. Måske fordi I var ens på så mange punkter.

Du har hørt, at Berger er blevet hærleder et sted i Kislev. Det må betyde, at han ikke mere tvivler på sine egne beslutninger.

Min ven Wolfgang Nüchel

Wolfgang var en skurk. På den gode måde. Hvis det var muligt at snyde sig ud af et problem, så var Wolfgang klar. Du vidste, at han ikke gjorde det af ondskab, så derfor tilgav du ham hans mange moralske sidespring. Ofte måtte du belære Wolfgang om, hvorfor det var forkert at snyde sig fra en regning, når man ligeså kunne betale. Han forsøgte til gengæld at belære dig om, at det sommetider kunne være det bedste at fortælle en hvid løgn, i stedet for sandheden.

Han var en god ven.

Min ven Ainon Leben

Ainon var anderledes end jer andre. Han var ikke tilbøjelig til straks at gribe til sværdet. Allerede som børn, foretrak Ainon at studere Lothars gamle bøger, frem for sværdtræning. Det fik de andre til at tro, at Ainon ikke var så modig som jer andre, eller ikke ydede det samme som jer. De tog fejl. Ainons viden reddede jer mindst ligeså ofte, som dit sværd eller Wolfgangs evner med låse og fælder. Da det blev klart at Ainon ville være troldmand, forstod du aldrig hvorfor Lothar ikke ville hjælpe. Måske fordi Lothar var så vant til at se troldmand som fjenden, troede han, at Ainon også ville gå den vej.

Du har hørt, at Ainon er blevet en vigtig troldmand i Middenheim.

Dieter Seele

Dieter var den af jer, der tog døds- og drømmeguden Morr mest alvorligt. Han så det som sin mission at ære døden. Det betød, at han altid behandlede de døde med den dybeste respekt. Han tilbragte mange timer sammen med Lothar, når der ankom et lig til klosteret. Sammen med Lothar lærte han Morrs bønner. Dieter har reddet dit liv og dit helbred mange gange. I starten fungerede han som læge, men senere kunne han via bønner helbrede jer hurtigere end nogen læge.

Dieter var en alvorlig mand, og du forstod aldrig rigtig at være ham nær. Han var bedre venner med Heinrich og Aion.

Heinrich Bosch

Heinrich befandt sig bedst, når han var blandt fremmede. Over for jer var han aldrig så fremfusende og direkte, som når han stod på et torv og talte til en større menneskemængde. En færdighed du aldrig selv har besiddet. Du valgte at tale gennem sværdet.

Heinrich kunne tale med almindelige mennesker. Noget du aldrig var god til. De blev ofte bange for dig og deres frygt blev til vrede. Heinrich forstod hvordan og hvad de skulle høre, for at forstå jer. Han forstod også at være morsom og uhøjtidelig, når I havde brug for det. Sådanne typer er sjældne, og de bliver sjældent riddere. Du har savnet hans gode humør.

Dieter Seese

- Hvordan er han død Mester?
- Som de fleste andre dør. Hans hjerte holdt op med at slå.
- Øhh . . .
- Dødens årsag er ligegyldig. Vi skelner ikke mellem de døde. De fortjener alle den samme behandling fra vores side. Morr behandler deres sjæl i Dødsriget. Vi dømmer ikke.

Selvom du har givet mange akolytter den samme besked, har ordene i din mund ikke mistet deres intensitet. Sandheder mister ikke deres mening, fordi de bliver sagt mange gange. Du skylder svampen i det lunkne vand, der bliver mørkerødt og grumset. Vinduerne i solens tag lader solens stråle strømme uhindret ned på det smukke lig. Du rækker svampen til drengen. Han er ikke mere end 10 år gammel, og du kan se hans væmmelse.

- Tag svampen, siger du, og rækker den frem mod knægten, der tøvende tager imod den. - Vask møget af den døde. Når han er ren på denne side, så få Bertold til at hjælpe dig med at vende ham.
- Tror du han har ligget i en mødding?, spørger han og trykker prøvende på den gule svamp, der drypper rødlig væske.
- Det er meget muligt, men som nævnt, har det ingen betydning. Vi renser hans rester i denne verden, for at vise Morr respekt. Vask ham broder, beordrer du og sender akolytten et strengt blik. Et blik du ville genkende i din Mesters øjne - et blik, der er det samme, som det blik Lothar von Todberge engang sendte dig, da du var dreng.
- Jamen, hvorfor betyder det noget, hvis vi alligevel putter ham i en kasse og begraver ham senere i dag. Han er jo bare en bums, og der kommer nok ikke engang nogen vidner, siger drengen og forventer måske ligefrem, at hans argumenter får dig til at lade ham slippe for at rense liget.
- Ser du. Døden er hellig, og for at vise vores respekt for det hellige, vasker vi de døde og gør dem så smukke som vi kan. Hvis det var en ung prinsesse, ville du så også begrave hende i skidt og møg?
- Nej mester, det ville være respektløst over for hende.
- Netop. Og da vi alle er lige for døden i de levendes rige, behandler vi de døde med den samme respekt. Morr vil tage sig af de døde i hans rige.
- Jeg tror jeg forstår Mester, svarer knægten og går frem mod det stinkende lig. Du smiler stille for dig selv, og ser dig rundt i det ovale lokale. Lyset fra glasmosaikkerne reflekteres i de smukke fresker på væggen. Du elsker dette sted. Roen, freden og lugten.
- Hvis du ikke forstår nu, så vil du forstå senere. Døden er endnu ikke personlig for dig. Det skal den nok blive. Det bliver den for alle. Når du oplever døden på nært hold . . . så . . . når du oplever . . . Døden, siger du og din stemme går over i en mumlen, mens billeder begynder at vise sig.

- *For pokker da, hvor er den bare død, mumler Celeb og stirrer på den blødende rottemand, der ligger skævt hen over en stor sten.*
- *Det er ikke så underligt, når man tænker på, at du stak omkring en meter stål ind i den, siger Aion og smiler for sig selv.*
- *Vi skal ikke spøge med Døden, siger du lidt tøvende, og kigger på dine fem venner, dine brødre. - Det kunne ligeså vel være en af os, der lå blødende og ødelagte på fremmed grund.*
- *Sgu' ikke som vi kæmpede, svarer Wolfgang. - Eller som nogen af os kæmpede, fortsætter han og sender dig et blik, som kræver han en forklaring.*
- *Jeg undskylder, siger du lidt stift. Men jeg reagerede, før jeg kunne tænke. Næste gang løber jeg ikke min vej, svarer du Wolfgang, og han nikker. Det samme gør Berger.*
- *Det gør ikke noget, siger Berger. Hellere trække sig tilbage, end få en økse i hovedet. Du nikker og accepterer hans undskyldning på dine vegne.*

Aion bevæger sig over til den sammenstyrtede gang som I kom fra. Han kommer til samme resultat, som I alle indså med det samme. I kan ikke komme den vej tilbage til klosterets krypt. Du betragter de tre døde skavens, mens de andre småskændes om, hvad pokker I nu skal gøre. Stemmerne lyd svage, mens du begynder at forstå, hvad I skal gøre. Du bekymrer dig ikke om, at I er fanget i et hulesystem, hvor der mosler skavens rundt. Eller at I har fundet en oldgammel bog om nekromantikere, som jeres heksejæger af en stedfar, har sendt jer ud efter. Du forstår noget omkring Døden.

- Jeg må indrømme, at jeg er lidt chokeret over at blive kastet ud i det på den her måde. Jeg mener, det ene øjeblik står vi og træner, og det næste øjeblik kæmper vi mod skavens i mørke og klamme huler, siger Celeb og Berger smiler sjældent og bredt og nikker, mens han prøvende svinger sit sværd frem og tilbage.

- Men du har ret Heinrich, fortsætter Celeb. - Det føles nu meget godt. Og vores træning har åbenbart virket, siger han og kigger på de tre døde skavens.

- Vi bør begrave dem, siger du med fast og rolig stemme. - Vi kan ikke lade dem ligge og rådne.

- Øhh . . . der er ikke noget jord at begrave dem i, siger Heinrich og ser lidt undrende på dig.

- Husk hvad Lothar har lært os om behandling af de døde. Det betyder ikke noget, om de er fjender eller venner. De har fortjent en begravelse.

- Jamen, Dieter. Det er skavens. Monstre, mutanter, forsøger Celeb sig.

- Det er lige meget. De er døde. De skal begraves, svarer du bestemt.

- Jeg er enig med Dieter, skynder Heinrich sig at sige. - Her ligger tonsvis af løse sten. Vi bygger tre små stendysser over dem. Ligesom præsterne gør om vinteren. Heinrich kigger på dig og Celeb. Du nikker og det samme gør Celeb. Han sender dig et lille buk med hovedet, og erkender, at du har ret.

- Godt, så er det afgjort, siger Heinrich med et forsigtigt smil.

- Jeg forstår nu, hvorfor vi rengør liget Mester, siger den unge akolyt.

- Øhh . . . ja så. Hvad fik dig til at forstå?

- Nu hvor liget er rent, ser jeg ikke mere en bum, men et menneske.

- Det er selvfølgelig en pointe, men det er ikke derfor. Du skal nok lære, siger du, mens du kigger fraværende på freskerne, der forestiller Dødsriget.

- Sådan ser der ikke ud, mumler du for dig selv, og føler en sær uro i dit sind. En uro, du ikke har følt længe. En uro du ikke kan placere. Du ved ikke, om den kommer indefra eller udefra. Du klarer hovedet og forbereder en bøn til døds- og drømmeguden Morr. En bøn, der skal give dig svar på, hvad der skaber din uro, men du afbrydes.

- Ligmester, lyder en stemme fra den fjerneste ende af De Dødes Kammer. Du vender dig, og mærker efter et sværd, der ikke er der. Nakkehårene rejser sig. Det er vagten.

- Der er en page, der spørger efter dem, siger vagten og peger ned af gangen på et punkt, du ikke kan se.

- Send ham ind, siger du og kaster et blik over på den unge akolyt, der interesseret følger med. - Bertold, hjælp lige akolytten med at vende den døde, tilføjer du og vagten nikker. Bagved ved Bertold træder en dreng frem. Selv på afstand, ser du hvor bleg han er. Selv på trods af hans lyse hår, er han bleg.

Fattet, rolig, træder frem med langsomme skridt, som er han på hjemmebane i Dødens Kammer. Et sted der ellers plejer at gøre fremmede nervøse. Han holder et brev i sin højre hånd. Et hvidt brev med sort skrift. Som han nærmer sig bagved vagten, vokser din uro. Du smiler uden at ville det. Det føles både forkert og rigtigt. Det er længe siden, du har mærket adrenalinen flyde i din krop og med denne erkendelse forsvinder din uro som dug for solen. Dette er ikke unaturligt. Alting er som det skal være. Som det altid har været.

- Velkommen til Morrs kirke, siger du til drengen og smiler. Han smiler igen, og smilet når hans øjne, men en næsten pervers glæde.

- Tak Ligmester. Det er et dejligt Dødskammer du forvalter, siger drengen med en rolig stemme, en stemme du næsten misunder ham. Han kigger sig omkring og studerer freskerne. - Sådan ser der ikke ud, bemærker han stille. Du nikker sammen med ham.

- Jeg har et brev fra Carroburg. Fra Irina, siger han og rækker det hvide brev frem. Du ser, at dit navn står derpå med en sirlig skrift, som du genkender som Irinas.

- Heinrich siger, at du begravede de skavens I dræbte? Irina har trukket tæppet godt op om hendes hvide skuldre. Det lange sorte hår flyder ud over den lyse pude. Du løfter blikket fra bogen.

- Du skal høre Morrs tredje tekst i aften, siger du alvorligt og gør dig klar til at fortsætte, hvor du slap.

- Hvorfor begravede du dem?, spørger hun nysgerrigt, og du beslutter dig for, at der ikke sker noget ved, at du for en enkelt gangs skyld, lærer hende noget, der ikke står i Morrs bog.

- Fordi de døde skavens fortjener den samme respekt som alle tænkende væsener. Skavens er, selv om de ser anderledes ud, også væsener i denne verden.

- Jamen, de er mutanter, siger Irina og rynker brynene. - Jeg tror ikke, der står noget om i Morrs Bog, at man skal begrave mutanter.

- Nej, sukker du. - Det er måske rigtigt nok. Men derfor kan man stadig godt ære de døde med respekt. I særdeleshed, når man har taget deres liv. Irina kigger tvivlende på dig.

- Celeb siger, at du er for god af dig, men jeg tror ikke han har ret. Hun kigger på dig med et underligt blik. Det kan godt være at Irina kun er 13 år, men du behandler hende som voksen og taler til hende, som du taler til voksne. De andre betragter hende som en lille skat. De pylrer for hende og giver hende for meget opmærksomhed og affektion.

- Jeg kan lide at begrave de døde. Jeg kan ikke lide at slå dem ihjel. Der er der, Celeb og jeg er forskellige.

Han bekymrer sig om dem, når de er levende. Jeg bekymrer mig om dem, når de er døde.

- Celeb kan ikke lide at slå ihjel.

- Det tror han måske selv på.

Irina har tilkaldt dig. Det føles næsten naturligt. Du holdes fast til den ed, du tog for så længe siden. Det er godt.

Wolfgang, Berger, Heinrich, Aion og Celeb. Så længe de har været væk. Så længe de har været ude af dit sind. Berger er blevet hærfører langt mod nord. Nu slår han ikke mere selv ihjel, men beordrer mænd til at gøre det. Celeb er blevet riddersmand. Aion er troldmand i Middenheim og Heinrichs sange sælges efter sigende for guld. Du ved ikke, hvad Wolfgang laver. Opvæksten hos Morr præsten Lothar von Todberge blev lærerig og spændende på grund af dine brødre, der var forældreløse som dig selv. Du så ikke Lothar som din fader men som din mester. Du kunne have været nær dine brødre i dag, hvis ikke det var gået som det gik.

- Jeg fornemmer at Døden er nede i kælderens, siger du med gravrøst.

- Hva' mener du lige med det, spørger Wolfgang og alle stopper op ved trappeskakten. Celeb og Berger ser også interesseret på dig, mens Aion nikker.

- Mener du at selveste Morr står dernede, eller at vi møder døden i kælderen, spørger Celeb.

- Jeg ved det ikke helt. Måske er det os, der møder døden i kælderen. Jeg ved ikke om jeg kan lide det. Måske skulle vi holde os væk, siger du, selv om du ikke kan bestemme dig for, om du er tiltrukket eller frastødt.

- Halløj! Vi er så tæt på at få fat på Loschar og den fordømte bog. Jeg vil ikke vende tilbage til Lothar og sige, at vi vendte om på trappen til sejr, siger Heinrich og gør tegn til at gå ned ad trappen.

- Vent, siger Aion pludseligt. - Dieter har før set ting som vil ske, så lad os være forsigtige. Måske har han ret, og der er ingen grund til at haste videre. Berger nikker.

- Du har ret Aion. Det vil være dumt af os, ikke at lytte efter Dieter. Især hvis det er Morr, der taler gennem ham, bemærker han og kigger spørgende over på dig. Du smiler.

- Det er altid Morr, der taler gennem mig, siger du lavt til dine fem brødre.

- Godt, siger Celeb. - Lad os komme ned og møde, hvad end det er, vi skal møde.

Loschar var en troldmand i Carroburg, den by I kom fra. Lothar havde opdaget, at han var en nekromantiker, og at han havde forfattet en farlig bog. En bog som I var efter. Du havde på fornemmelsen, hvad det var der var ved at ske, men du sagde ikke noget.

- Vi kan da bare vende tilbage og sige at sporet endte koldt? Wolfgangs blik flakker lidt bekymret mellem Berger og den lyseblå, selvlysende tåge, der danner en hvirvelstrøm på et par meter i diameter midt på gulvet. Berger tørrer sit sværd af for sort blod og ser på det besynderlige væsen, der nu ligger i hjørnet af rummet, som et legetøj der er gået i stykker. Aion er ved at rense det dybe sår i din side, som væsenet lavede med sine kløer. Det plejer at være dig, der helbreder de andre, men denne gang er du selv blevet såret. Væsenet var en hån mod Morr og en unaturlighed, og for en gangs skyld var du den første, der gik i kamp.

- Der er en grund til at han efterlod sit kæledyr. Han ønskede ikke at vi skulle følge efter ham, svarer Berger, mens han kigger i rækken af bøger. Der er en tom plads hvor bind nummer 10 af Loschars forbudte værk skulle stå. Han sukker og fortsætter. - Med mindre det selvfølgelig er en fælde, og han netop vil have os til at tro, at han ikke ønsker, at vi skal følge efter ham.

- Glem det Berger, svarer du lavmælt og bider smerten i dig. Du kan ikke tænke dig frem til den korrekte løsning. Enten følger vi ham og bogen eller også stopper legen her, siger du. Du har dine fornemmelser omkring portalen, men du er ikke sikker.

- Jeg er enig med Dieter, siger Aion. - Det kan ikke betale sig at diskutere frem og tilbage. Som jeg ser det, skal vi kun beslutte, om vi alle går gennem portalen eller om nogen bliver tilbage. Aion kigger ikke på Berger mens han taler, men arbejder fokuseret på at sy dit sår sammen. Dine bønner til Morr bliver ikke hørt her i troldmandens tårn, så I tager de gode gamle midler i brug.

- Jeg stemmer for, at vi går igennem, siger Aion stålfast.

- Godt, siger Berger højt. Jeg siger vi alle går igennem.

Det gik galt. Det gik ikke som du havde forventet. Eller som du ville.

- Hvor tror I, at vi er, siger Aion med ro i stemmen.

- Jeg ved det ikke Aion, men er her ikke utroligt smukt, svarer Heinrich. - Se de tusinder af statuer der dækkes af blod og fin sne. Se dem ændre form, som sneen fortryller dem til væsener, de aldrig har været og aldrig bliver. Tænk på de tusinder og atter tusinder af døde, der hviler her i den skønhed til evig tid. Ville det ikke være et pragtfuldt sted at hvile?, spørger han, mens han peger ud over den døde by.

- Åh Gud, siger Celeb. Det er Dødsriget. Vi er i Dødsriget!

Du stirrer skiftevis på Celeb og på byen, der rejser sig foran jer med tusindvis af mausoleer, statuer og gravstene. Du havde det på fornemmelsen. Du vidste det, men du sagde ikke noget. Men Heinrich har ret. Her er ufatteligt smukt.

Dieter Seele

Dieter opvoksede som forældreløs sammen med fem drenge på samme alder, der var forældre ligesom ham selv, samt en lidt yngre forældreløs pige, Irina. De blev opdraget af den strenge præst for døds- og drømmeguden Morr, Lothar von Todberge, hvor de var fra de var små, til de var midt i tyverne. Lothar betragtede dem som sine sønner, og opdrog de syv børn, som var det hans egne. I starten oplærte han dem i boglige fag, men da de fyldte ti, kom sværdekamp og lignende fag på programmet. Lothar var heksejæger. Han jagtede nekromantikere, troldmænd der misbrugte Døden. Nekromantikere er Morrs værste fjender, og Lothar opdrog sine drag til at hjælpe ham i jagten på disse onde mennesker.

Dieter opdagede i en tidlig alder, at hans kald var at følge Morr. Han har en uforbeholden respekt for døden og de døde. Han fulgte Lothar tæt, når han behandlede de døde og lærte i en tidlig alder, at forberede de døde til graven. Sammen med Berger behandlede de ligene. Forsøgte at reparere dem, og få dem til at se smukke ud. Berger brugte den viden til at blive bedre til at dræbe. Dieter lærte, hvordan han kunne lappe mennesker sammen, så de ikke døde.

Da Dieter var midt i tyverne, arbejdede han sammen med sine brødre for deres stedfar Morr præsten Lothar. De hjalp Lothar med at fremskaffe gamle bøger, der fortalte om nekromantikeres svagheder og styrker. De jagtede troldmænd, der lod deres fascination af døden gå ud over livet.

Til sidst gik det galt. I jagten på troldmanden Loschar, gik de seks brødre i en fælde. Dieter havde muligheden for at advare sine venner, men gjorde det ikke, og sammen trådte de ind i Dødsriget. Et sted, hvorfra Morr ikke lader nogen komme tilbage, når de først er kommet ind.

Deres søster Irina frelste dem. Hun drog til Dødsriget og købslog med Morr. Han lod Dieter og hans brødre slippe tilbage, men selv om de alle vendte tilbage til de levendes rige, så blev det aldrig helt det samme mere. Kort tid efter, begyndte de seks brødre at forlade Carroburg, Lothar og Irina. De vendte deres barndom og ungdom ryggen, og så sig ikke tilbage.

Mindet om Dødsriget står som en tåge. Som en drøm, man glemmer når man vågner. Mindet om det er næsten væk. De skal trækkes frem, som kommer de fra en anden verden.

Fremtoning

Solen skinner meget i Marienburg, og Dieters furede hud er brun. Hans tynde er er strøget tilbage med olie. Han smiler sjældent, men når han gør, smiler han fordi han mener det. Dieter er spinkel og ikke videre høj.

Dieters stemme er tydelig og præget af, at han har stået som underviser i utallige situationer.

Johannes Berger

Berger kunne på mange måder være et fjols, men han havde respekt for Døden, for Lothar og for dig. Berger var nærmest gruppens leder. Han var den type, som din type ikke blev venner med. At lave noget sammen med Berger, ville indebære løb, sveden og svingen af træningssværd. Han havde det bedst, når han kunne udfolde sig fysisk.

Min ven Heinrich Bosch

Heinrich var godt selskab. Han var klog og forstod at holde gang i en interessant samtale. Sammen har I som unge, haft mange diskussioner om Morr og hvad Døden er. Heinrich forstod at formulere sig og tale til folkemængder. Du har savnet Heinrich de forgangne år.

Min ven Aionon Leben

På mange måder var Aionon den, der mindede mest om dig. Han lagde hurtigt sværdet til fordel for magien, hvilket det ikke var jer alle der anerkendte lige meget. Celeb og Berger syntes det var noget pjat, men du både værdsatte og forstod hans søgen efter nogen, der ikke sad for enden af et sværdskaft.

Aionon var også fascineret af døden. Han lod det ikke skinne igennem på samme måde som du gjorde, og måske var du den eneste der forstod det.

Wolfgang Nüchel

Wolfgang var hurtig til at danne sine meninger, og de skulle helst handle om piger eller øl. Ikke fordi der er noget i vejen med piger eller øl, men Wolfgang var overfladisk. Hans munterhed var overfladisk på samme måde, og gjorde sig kun godt i festligt lag. I problemer, var det ikke Wolfgang der lettede stemningen.

Wolfgang virkede som om han var bange for dig, fordi han var bange for døden. Han gjorde ikke noget for at forstå døden, og var den af jer, der var fjernest fra det, som Lothar forsøgte at lære jer.

Celeb Schwert

Celeb var også fanatisk, men hvor du interesserede dig for at bevare liv og behandle døden med respekt, gik Celeb ind for at tage liv, og derefter ikke interessere sig for de døde. På mange måder modsat dig selv. Men alligevel var der noget i Celeb du både respekterede og holdt af. En ægthed og et mod man ikke finder hos mange. Det undrer dig ikke, at han i dag er riddersmand.

Heinrich Bosch

- Det var en meget smuk sang hr. Bosch. Baronesse Sachsen læner sig frem og aer dig på armen. Selskabet klapper kontrol-leret. Du lader dit lyse, blanke hår glide lidt frem og sender baronessen et lidt genert smil, som har den rette effekt. Hun rødmer høfligt.

- Med selskabets tilladelse, vil jeg fremføre en særlig sang, jeg har komponeret specielt til denne lejlighed, siger du med din bløde og behagelige stemme. Du venter ikke på svar, men slår en tone an på din blanke lut. Du sender et blik ud over selskabet. En god del af Middenheims bedsteborgere er samlet. Som de sidder her, ser de så pæne og nydelige ud. Du tager en dyb indånding. Denne del af aftenen skal overstås, så du kan få udført det, du er kommet efter. Som du skal til at begynde den pladderromantiske sang, om kvinden, der ikke kunne få sin elskede, fordi han havde lovet sig selv bort til en ond prinsesse, for at redde sin søster, ser du en sjælden gæst træde ind.

- Aion, hvisker du, og for første gang rammer du en falsk tone. Den tynde skikkelse vinker til dig, og sætter sig ned. Aion. Du vidste, at han var i byen, men Middenheim er en stor by, og han færdes ikke i de kredse, du underholder. Aion. Hvordan kunne du have glemt ham. Og de andre. Han smiler. Du smiler igen.

- Hvad ser du Aion, spørger du og kigger over på ham. Han studerer de svage tegn, der er indridset i væggen. Dieter holder flagermuslygten op, så han bedre kan se i mørket. Celebs fække blaffer og kaster voldsomme skygger på de rå stenvægge.

- Det ser ud som graffiti. Eller måske er det tyveteget. Men de er gamle. Over hundrede år, så vidt jeg kan se, svarer Aion.

- Det vil sige, at vi er fanget hernede?, spørger Wolfgang og kaster nervøst et blik over på liget af det rottelignende væsen.

- Det ser i hvert fald ud til, at vi ikke lige kommer denne vej tilbage, sukker Aion og vender sig mod jer andre. Celeb og Berger nikker, men siger ikke noget. Stemningen er trykket.

- Øhh . . . hvorfor ser I så alvorlige ud venner. Det her er mere spændende, end noget jeg har oplevet før. Vi har været oppe at slås mod skavens. Vaskeægte monstre. Og vi vandt. Vi vandt for vildt. De havde ikke en chance. Celeb fældede den første - swish - og Wolfgang sendte en pil i halsen på den anden - tjak - og den sidste smagte lidt af Bergers og min sværdkunst - hug, hak. Hvad er problemet?, spørger du og kigger opstemt rundt på dine fem venner, dine fem brødre.

Celeb sukker og retter sin rustning til. Wolfgang samler sit skjold op, og ser på de hak som kæmperottens kølle lavede. Han ryster oplevelsen af sig.

- Vi har også fundet bogen, fortsætter du, stadig opstemt. - Og det er ikke vores skyld at gangen falder sammen. Det er noget gammelt lort. Eventyret ligger foran os. Herfra kan det kun blive større, næsten råber du ud i gangene. Din stemme kastes frem og tilbage i hulesystemet.

- Du har nok ret, siger Celeb og smiler. Jeg må indrømme, at jeg er lidt chokeret over at blive kastet ud i det på den her måde. Jeg mener, det ene øjeblik står vi og træner, og det næste øjeblik kæmper vi mod skavens i ukendte huler. Berger smiler et sjældent smil og nikker til Celeb, mens han prøvende svinger sit sværd frem og tilbage.

- Men du har ret Heinrich. Det føles nu meget godt. Og vores træning har åbenbart virket, siger han og kigger på de tre døde skavens.

- Vi bør begrave dem, påpeger Dieter. - Vi kan ikke bare lade dem ligge og rådne.

- Øhh . . . der er ikke noget jord at begrave dem i, siger du og ser lidt undrende på Dieter.

- Husk hvad Lothar har lært os om behandling af de døde. Det betyder ikke noget, om de er fjender eller venner. De har fortjent en begravelse.

- Jamen, Dieter. Det er skavens. Monstre, forsøger Celeb sig.

- Det er lige meget. De er døde. De skal begraves, siger Dieter og knytter næverne, mens han ser på Celeb.

- Jeg er enig med Dieter, skynder du dig at sige. - Her ligger tonsvis af løse sten. Vi bygger tre små stendysser over dem. Ligesom præsterne gør om vinteren. Du kigger på Dieter og Celeb, og de nikker begge.

- Godt, så er det afgjort, siger du. Aion giver dig et lille klap på skulderen, da de andre ikke ser det.

- Hr. Bosch. Er der noget galt. De synger ikke, siger adelsmanden og betragter dig med let undren blandet med morskab. Du smiler til ham.

- Jeg undskylder meget over for herskaberne, men jeg fortabte mig i tanker om forgangen storhed og venskab, siger du og kaster et blik over på Aion. Du skal til at sige mere, præsentere ham for selskabet, men han gør en diskret bevægelse med hånden, og du lader være. I stedet for begynder du at synge sangen om patetisk kærlighed, der bliver den overfladiske succes, du havde forventet. Under sangen forsvinder Aion. Det er både en lettelse og en skuffelse. Du har ikke brug for at blive forstyrret, når du nu endelig er kommet ind i Lovmester Erlichs hus.

I pausen undskylder du dig selv, og forlader selskabet. Du bevæger dig ud i de pæne gange og søger mod køkkenet. Som forventet finder du kokken alene i køkkenet. Din herres oplysninger er sjældent forkerte. Du betragter et øjeblik kokken ubemærket, mens du tænker over, hvad han mon har gjort. Hvordan passer en kok ind i de intrigante spil, der foregår? Måske er han bare en bedre kok end alle andre, og har derfor nedkaldt vreden over sig. Eller måske er der mere til denne kok, end øjet ser.

- Godaften mester kok. Jeg tænkte på, om det måske var muligt at få en bid brød. Jeg er barden Bosch, og baronessen sagde, at jeg var velkommen til at besøge køkkenet.

- Velkommen til mester Bosch, svarer kokken og vender sig. Du sender ham et smil og bevæger dig over mod ham, mens du fraværende ser dig omkring i køkkenet. Da du er tre meter fra ham, peger du med højre hånd på en lang række fasaner.

- Er det ikke fasaner?, spørger du, og som hans øjne et kort øjeblik følger din finger, trækker du en syv centimeter lang og diskret syl fra din guldvest. Du forventer en hurtig afværgemanøvre, men intet sker.

- Jo, det . . . begynder kokken. Uhindret presser du alle syv centimeter godt dværgestål ind i hans højre øre. Øjnene blinker et kort øjeblik en smule forvirret, mens det går op for ham, at han er død. Han falder om, og du trækker den nåletynde syl til dig. En enkelt dråbe blod drypper fra hans øre. Med en klud fjerner du den og betragter scenen et øjeblik.

- Hug, hak, siger du stille og undrer dig over, hvorfor du gør, som du gør. Det er ikke for pengenes skyld. Du tjener masser af guld som barde. Du savner Aion og de andre. Muligheden for at være stolt af sine gerninger. Muligheden for at dele sine tanker med andre. Du savner din søster Irina. Og din stedfar Lothar.

- Hvem slog den første skaven ihjel, spørger Irina dig, mens hun ligger sig på siden i sengen. Hendes sorte hår spreder sig ud på den hvide pude.

- Det gjorde Celeb, svarer du. - Da han så den, sagde han, at vi ikke havde ondt i sinde, men den trak sin kølle, og han stak han sværd i den, siger du uden at smile. Du kan ikke lade være med at tænke på, om det havde været muligt at tale med dem, i stedet for at slå dem alle ihjel.

- Celeb er meget modig, fortsætter Irina. Du er ikke helt klar over, om den 13-årige pige tænker det samme som dig, og tager pis på Celeb, men det ville ikke ligne hende. Hun plejer at se Celeb som den store helt.

- Ja, Irina, Celeb er meget modig. Du har svært ved ikke at føle jalousi. Irina er smukkere end nogen, eller noget, du før har set. Hun inspirerer dig til digte og sange, som du ikke har sunget for nogen. Og som du måske heller ikke kommer til at synge.

- Ahh, de er tilbage Mester Bosch. Der har været bud efter dem, mens De var borte. En page venter dem i biblioteket. Baronessen sender dig et indladende smil.

- Bud? siger du og smiler bredt, for at skjule en nervøsitet, du ikke ved hvor kommer fra. - Et bud der kommer hertil. Det var dog besynderligt, fortsætter du.

- Åh, jeg ved ikke hr. Bosch. De er en efterspurgt herre, griner baronessen.

- Ja, ha ha ha, griner du lidt for overdrevent og går hurtigt mod biblioteket. Du bryder dig ikke om den opmærksomhed og tænker på den døde kok i køkkenet. Først Aion og nu et bud.

Pagen står med ryggen til dig og betragter de mange bøger.

- De spurgte efter mig, siger du, og undrer dig selv over den formelle tiltale du giver en 12-årig dreng. Han vender sig. Det lyse hår sidder fast som en hjelm til hans blege hoved. Han rækker et brev frem. Et kort øjeblik overvejer du at trække din syl og gentage dit pragtnummer, men kommer på andre tanker, da du ser hans øjne.

- Har du besøgt mester Aion kort før jeg?, spørger du og ser på drengen, at du har ramt plet. Noget han ikke ser ud til at kunne lide. Han rækker brevet lidt længere frem.

- Svar mig knægt. Har du givet samme brev til Aion. Er du sendt fra Carroburg? Du træder et par skridt frem og drengen træder lidt forskrækket tilbage. Du kan se, at han har et grimt sår i halsen.

- Du er den sidste. Efter dig kan jeg vende tilbage, siger drengen stille. - Brevet er fra Carroburg. Du kan høre at han både lyver og taler sandt.

- Brevet er fra Carroburg, men du er ikke fra Carroburg, er du vel? Vreden har forladt din stemme, og er

i stedet erstattet af en stor sorg. Drengen nikker og du tager brevet. Du ved, hvem det er fra. Det er fra Irina. Hun holder dig fast til den ed du tog, efter hun reddede jer fra dødens klør.

- Farvel dreng, siger du, da han forsvinder for dine øjne og vender tilbage, til hvor han kommer fra. - Hils Morr. Du synes, du ser et hurtigt smil, der rummer en voldsom ironi, inden han forsvinder helt.

Wolfgang, Celeb, Dieter, Berger og selvfølgelig Aion. Du havde ikke glemt dem. Du har brugt dem som materiale til dine digte og sange. Især de melankolske ballader om svunden storhed og tabt kærlighed. Dieter er, hvis rygterne taler sandt, ligmester i Marienburg. Berger er en berømt hærfører oppe ved Kislev. Du har set ham en enkelt gang her i Middenheim, men opsøgte ham ikke. Berger og Wolfgang har du mistet al kontakt og forbindelse til. De kunne være døde. Det føles forkert, at du ikke er sammen med dem. Det føles forkert, for det ville du have været, hvis det ikke havde gået så galt så pludseligt. Men hvem kunne vide . . .

- *Hvad pokker er det her for noget?, spørger Wolfgang frustreret.*

- *Det er en troldmands tårn. Du skal ikke vide dig for sikker på noget, du ser, svarer Aion og kigger sig omkring i den runde sal. Celeb trækker langsomt sit voldsomme tohåndssværd og drejer rundt om sig selv.*

- *Er det mig der er blind, eller er døren vi kom ind af forsvundet, spørger Berger stille sine fem venner.*

- *Det er sku' da egentligt underligt hva'? Nu har vi boet i nærheden af det her tårn i over 20 år og først nu finder vi ud af, at det er beboet af en ond nekromantiker. Jeg troede, at de skulle bo i uhyggelige skove ved moser og sumpe. Helst nær en landsby med indavlede galninge, som alle tjener ham og bliver zombier om natten, siger du muntert og kigger dig nysgerrigt omkring.*

- *Ja, der kan man jo tage så grundigt fejl, bemærker Aion og sender dig et smil, mens han undersøger den del af muren, hvor der før var en dør.*

- *Jeg ved ikke helt, siger Dieter. - Det ville ikke undre mig, om det næste vi støder på er en gruppe zombier fra Dødens Sump.*

- *Under alle omstændigheder, så er vi her for at finde en bog til Lothar. Spørgsmålet er, om vi skal gå op eller ned. Satser vi på loftet eller kælderens, spørger Berger og kigger rundt på jer alle. Du sender et blik til Aion og Dieter.*

- *Kælderens, siger du og de andre nikker.*

Havde du vidst, hvad der ville ske, havde du nok ikke været så munter. Det viste sig hurtigt, at I var på sporet af troldmanden Loschar. Men som Aion havde forberedt jer på, skal man ikke stole på noget man støder på i en troldmands tårn. Det viste sig hurtigt, at Loschar havde lagt en fælde for jer. En fælde I trådte i med begge ben.

- *Godt, så går jeg først, siger Celeb og træder frem mod den hvirvlende blå tåge. De mystiske runer gløder et kort øjeblik, da han træder frem.*

- *Vent!, siger du pludseligt, og alle vender sig mod dig.*

- *Hva' så Heinrich. Vil du være helten nu, siger Wolfgang til dig og griner.*

- *Hold nu kæft Wolfgang, svarer du uden vrede i stemmen. - Tag mit reb Celeb. Hvis noget går galt, så træk i det, og vi forsøger at hive dig tilbage.*

- *Jeg tror ikke den slags hjælper, når det drejer sig om en magisk portal, siger Aion og smiler til dig.*

- *Hvis du ved noget om det her, hvorfor fanden siger du så ikke til, næsten råber Wolfgang og træder frem mod Aion. Aion der er ved at forbinde et sår i Dieters side rykker forskrækket tilbage, og du træder ind foran Wolfgang.*

- *Hvis Aion vidste noget, så skulle han nok sige det. Ikke sandt Aion?, spørger du og ser på Aion der nikker.*

- *Jeg ved ikke andet end jeg allerede har sagt. Det er en portal, og runerne skal studeres længe af en troldmand, før vi kan vide, hvor den fører hen.*

- *Jeg går i gennem, siger Celeb og tager rebet.*

Det gik galt.

- *Er det ikke underligt, at vi kan se, så langt som vi kan, selv om sneen vælter ned. Og selv om det sner helt vildt, ligger der kun et tyndt lag? Du forsøger at holde spørgsmålet uskyldigt, og er egentlig ikke sikker på, om det hjælper at snakke om det, da ingen af jer, kan svare på spørgsmålene. Men for en gangs skyld er du bange og har brug for at høre de andre.*

- *Alting er underligt her, svarer Aion hurtigt. - Det er underligt, fordi vi ikke er i den verden, vi kender.*

- *Hvor er vi så Aion, spørger Berger lidt spidst.*

- *Hvis jeg vidste det, så ville jeg for pokker sige det, svarer Aion, der en sjælden gang lader frustrationen lyde.*

- *Måske finder vi ud af det nu, tilføjer Dieter og peger frem. - Jeg kan se huse i horisonten.*

- Det var sgu på tide, mumler Wolfgang. - Lad os håbe, at der er en kro. Jeg er sulten og tørstig.

Det gik meget galt.

- Åh Gud. Det er Dødsriget . . .

Heinrich Bosch

Heinrich opdagede hurtigt at hans styrke ikke lå i sværdarmen, men i hans talegaver. Når han og de fem forældreløse drenge, han kaldte sine brødre, samlede grene op i skoven og legede sværdekamp, vandt han kun, når han samtidig skrælede smædesange om sine modstandere.

Han er opvokset i et kloster for døds- og drømmeguden Morr. Hans stedfar var præsten Lothar. En streng heksejæger der specialiserede sig i at bekæmpe nekromantikere og andre der brød Morr's love, med sværdet i højre hånd og Morr's Bog i den venstre.

Heinrich og hans fem brødre modtog fra tidlig alder undervisning i mange fag. Allerede som 10-årige begyndte drengene at modtage våbentræning og undervisning i at jage nekromantikere. Seks år senere begyndte Lothar at bruge dem til forskellige opgaver. Den første mission var at hente en sjælden bog i krypterne under Carroburg. Det førte Heinrich og hans fem brødre på et eventyr, hvor de tilbragte flere dage i et underjordisk system beboet af skavens. Eventyret gik fint, og de gjorde de talrige efterfølgende eventyr.

De seks brødre fik hurtigt selskab af en forældreløs pige. Den smukke pige fik meget opmærksomhed fra sine seks venner og brødre. Irina deltog aldrig selv i missionerne, før det til sidst gik galt for dem.

De trådte gennem en portal, der førte dem til Dødsriget. De blev nægtet adgang tilbage til deres egen verden af døds- og drømmeguden Morr. De vidste godt hvorfor. Det er imod Morr's love, at noget der først er kommet til hans rige vender tilbage.

Irina frelste Heinrich og hans fem brødre. Hvordan ved de ikke. Hun købslog med Døden. Hun overtalte ham til at lade dem vende tilbage. Kort tid efter brød de alle seks op og forlod Lothar, Carroburg og Irina. Det var ikke det samme mere. Det var gået for vidt. Mindet om Dødsriget står som en tåge. Som en drøm, man glemmer når man vågner. Mindet om det er næsten væk. De skal trækkes frem, som kommer de fra en anden verden.

Fremtoning

Heinrich lever godt og det viser sig tydeligt. Hans lyse, blanke hår sidder smukt på ham. Det er velplejet, friseret og parfumeret. Huden er glat og blød. Hans fingre er lange, smidige og betjener en lut, en harpe eller en kvindekrop med finfølelse og sans for detaljer. Hans ansigt er bredt og jovialt. De hvide tænder er lige og blottes ofte i et bredt smil eller et højt grin.

Tøjtet er flamboyant. Klare farver, rød og blå, hvide skjorter med pufærmer og store ærmer. Lange kapper med store kraver. Guldveste. Ringe. Øreringe. Guld og sølv. Heinrich lever godt og det ses tydeligt.

Min bror Aionon Leben

Aionon blev misforstået af de andre. Fordi han ikke var til sværd og fysisk udfoldelse, troede Berger, Wolfgang og Celeb, at han ikke var så meget værd som jer andre. Senere forstod Celeb måske værdien i, at have en med jer, som havde studeret bøger. Under jeres første eventyr reddede Aionon måske Celebs liv, ved at blænde en skaven. Der var ikke nogen af de andre, der opdagede, at han allerede dengang besad en magikers kræfter.

Aionon kunne opføre sig underligt. Han havde det med at udtrykke sig meget direkte, og det var der nogen, der ikke brød sig om. Du havde ikke problemer med det.

Min ven Wolfgang Nüchel

Wolfgang var festlig, men overfladisk. Han var på mange måder en medløber, der havde svært ved at være sig selv. Han skulle altid have selskab, før han kunne være tilfreds. Han levede nærmest sit liv, i kraft af andre.

Men Wolfgang var en god ven. Han var pokkers hurtig og rap, men alligevel ikke ligefrem det hurtigste dyr i skoven.

Du ved ikke hvad der er sket med Wolfgang. Han kunne være død for den sags skyld.

Johannes Berger

Berger var på en måde jeres leder. Han var modig men tvivlede på sine beslutninger. Han og Celeb lå altid i konkurrence med hinanden. Berger var forfærdelig alvorlig hele tiden. Selv småting tog han alvorligt. Du foretrak at spørge, når det blev for alvorligt, hvilket Berger ikke altid havde det godt med.

Berger er blevet en stor hærfører nordpå ved Kislev.

Min ven Dieter Seele

Dieter var sgu' en spøjs fætter. Komplet optaget af Morr's bud, livet, døden og den slags. Han havde et specielt forhold til de væsener og mennesker I slog ihjel, eller I fandt døde på jeres vej. De skulle alle begraves og have dødsbønnen med på vejen. Det respekterede du.

Mange nætter sad du oppe og diskuterede meningen med livet sammen med Dieter og engang i mellem Ainon. Det var gode nætter.

Det skulle ikke undre dig, hvis Dieter er gået hen og blevet Morr præst. Måske har han overtaget Lothars stilling.

Celeb Schwert

Celeb kunne være ligeså alvorlig som Berger, men han tog det ikke ilde op, når du spøjte i alvorlige situationer. Faktisk virkede det som om, at han bifaldte det, selv om han sjældent sagde det direkte. Celeb var hurtig til at fatte, når tale var vigtigere end sværdhug, og forstod at overlade scenen til dig.

Du har hørt at Celeb er blevet en sej ridder. Den slags ridder der ikke bryder sig om luskede snigmordere. Men helt ærligt. Du er da heller ikke snigmorder. Du er en munter barde. Ligesom i gamle dage.

Wolfgang Mûchel

Regnen får dit grå hår til at klæbe fast til dit hoved. Du er ikke klar over det, men som du ser ham krydse over gaden, blotter du tænderne i et ulveagtigt smil. Byttet kigger ned på de våde, glatte brosten for ikke at blive blændet af regnen. Holder han retningen, kommer han lige forbi den mørke gyde, der på det nærmeste er lavet til at skjule en tyv i natten. En røver. En voldsmand. Bare et lille slag til hovedet, et snip her og et snip der, og hans pung vil være din.

- Mikael vent! Stemmen kommer fra restauranten med det tvivlsomme navn Høstgåsen. En festklædt herre står i døråbningen. - Skal jeg ikke sende min tjener efter en droske?

Adelsmanden stopper op fire meter fra dig og vender sig. En rytter - riddersmand - rider mellem ham og hans ven på kroen, og dens klappen forhindrer dig i at høre hans svar. De vinker til hinanden. De vinker farvel.

Mørket er for længst faldet på, og folk undgår gaderne.

Til højre kan du ane torvet med dets statue og springvand. Marienburg er en smuk by. Nogle skygger bevæger sig derude. Til venstre er gaden tom. Døren til restauranten lukkes. Tre meter, to meter. Hans kappe er gjort fast med et godt kraftigt spænde, og det holder, da du griber ud efter. Højre hånd om kappen og venstre arm om halsen på ham.

- Ghaa

Hans fødder slæber hen over brostenene, og på et sekund er han væk fra gaden og inde i gydens beskyttende lys.

- Shhh . . . jeg er kun ude efter dine penge. Og dine smykker, hvis du har sådanne, siger du og gør din stemme rolig, selv om dit hjerte banker som en kanins. Han spræller, og du presser på hans hals.

- Hold så kæft din idiot. Jeg tager kun dine penge! Du hører lyden af en kniv der trækkes og mærker næsten med det samme en skarp smerte i armen. Skæftet stikker ud fra din venstre arm. I det samme hører du to knive blive trukket. Den ene begravnes dybt i nyrerne, og den anden snitter i det bløde kød, der er mellem hoved og krop. Han synker sammen på dine fødder

Du sætter dig ned på gaden og kigger på liget og på de to knive i dine hænder. Det var jo ikke det her, der skulle ske. Det var jo ikke sådan, det skulle gå. Du er jo ikke en morder. Du er jo . . .

- en forbandet sindssyg idiot, det er hvad du er Celeb! Din stemme er nået op i en høj fistel. Berger undersøger døren og skubber hurtigt en ikke videre voldsom slå for. Bag dig er Aion og Berger ved at flytte et stort bord hen mod den gamle trædør. Dieter og Heinrich er gået længere ind i stenhulen, der er lavet om til noget der ligner et opholdsrum. Møblerne ligner, noget der er lavet af mennesker til mennesker, men de er gamle og slidte. Der stinker af skaven i hulen.

- Hører du hvad jeg siger! Vi er flere hundrede meter under jorden, og en hel by af skavens er efter os, fordi du mente, at du kunne snakke med dem. Snakke med skavens. Hvad pokker tænker du på?

- Rolig Wolfgang, siger Aion. Vi kunne ikke vide, at de ikke kunne vores sprog.

- Ja, køl ned Wolfgang, siger Berger og flytter sig fra døren. - Der er ikke en hel by af skavens. Det er en mindre stamme på omkring 20 individer. Hvis det kommer til det, så har vi en chance imod dem. Men det gør det ikke. De er nok mere bange for os, end vi er for dem. Vi bliver nødt til at søge dybere ned. Glem den anden udgang. Den er blokeret.

- Jeg er ikke bange for dem, mumler du.

- Hey, de har vin, siger Heinrich et sted omme bag fra. Aion går om til dem med et forventningsfuldt udtryk. Lyden af en prop, der forlader en flaske, høres kort efter.

- Jeg tror desuden slet ikke, at de er klar over, at vi rendte herind, siger Berger og sukker, da I hører en gurglen inde fra baglokalet.

- Tag det lige køligt derinde drenge, siger Berger.

Du kan se, at Celeb forsøger at holde hovedet koldt, men han ligner mest af alt en 16-årig knægt, der har rodet ham selv og hans venner ud i noget som ikke kan overskues. Han er bleg, men hans øjne flakker ikke. De er ser roligt frem for sig. Det samme gør Bergers. Deres øjne mødes, men du kan ikke se hvad der foregår mellem de to krigere.

- Det er sgu da ikke din skyld, at hulen falder sammen, siger du udglattende. Du fortryder, at du har kaldt ham en sindssyg idiot. Berger har jo fuldstændig ret i, at når I ikke kan komme op, så bliver I

nødt til at gå dybere ned.

- "Hun levede på gaden og tiggede sig frem", lyder en lav munter sang inde fra baglokalet. Heinrichs bløde stemme lyder malplaceret i den usle skaven hule, og da der bliver hamret hårdt på døren, tror du i et kort, absurd øjeblik, at det er Lothar der vil bede ham om holde mund med de sjofle sange, men I hører hurtigt den lavmælte tale fra talrige Skavens.

- De kommer, siger Celeb højt til Heinrich og de andre der står i det andet lokale. Han trækker sit sværd og tager sit skjold fra bordet. Berger rykker lidt væk fra døren, og tager sværdet han havde stillet op af væggen. Aino, Heinrich og Dieter kommer frem. Heinrich har stadig flasken i hånden. De ligner forskrækkede drenge, der er taget i at gramse på kokkepogens bryster.

- Jeg stiller mig bag døren og tager den første fra ryggen, hvisker du til Celeb. Han nikker.

- Jeg sørger for at den går efter mig, siger han, da de begynder at slå døren ned.

- Godt, siger du og kigger et øjeblik sultent efter vinflasken.

- Her Wolfgang, siger Heinrich og kaster flasken over til dig. Du griber den uden at spilde en dråbe.

- Tak ven, siger du og trækker dit sværd. Heinrich gør det samme.

Den døde mand stirrer på dig med klare øjne. Du smider dine knive i rendestenen og ser hvordan, blodet hurtigt vaskes af dem. I var så unge, og selv om du var bange, var det en frygtløs tid. Du slog ihjel, men du gjorde det af kærlighed. Af kærlighed til dine brødre, til Lothar og til Irina. Det havde lydt så simpelt. Lothar havde bedt jer om at gå ned i en hule under krypten i kirken, og finde et par gamle bøger. Alting var gået fint, indtil hulen styrtede sammen omkring jer, og udgangen var spærret. Efter at have ventet en halv dag, indså I, at Lothar nok ikke kom og hjalp jer, og I bevægede jer dybere ned for at komme ud. Der havde I mødt en gruppe skavens, som I til sidst slog ihjel. Du blev såret for første gang, og for første gang havde du slået et større, levende væsen ihjel. I havde stået sammen. Dengang var du sikker på, at I gjorde det rigtige. Som du kigger på den døde mand i regnvejret, er du ikke mere i tvivl om, hvorvidt du nu gør det rigtige eller ej. Med en hovedrysten rejser du dig, og kigger foragteligt på liget.

- Man gør som man har lært, siger du til den døde mand og spytter i hans retning, mens du går ud på gaden.

Som regndråberne gennembløder dit tøj, fortryder du de hånende ord og sætter resolut retningen imod Morr templet for at angre dine synder til dødsjuden. Det er længe, siden du har besøgt hans tempel. Meget længe siden. Engang boede du i et Morr kloster. Din stedfar Lothar var Morr præst. Døds- og drømmeguden Morr. Du har stadig et afslappet forhold til døden. For afslappet, tænker du. For lidt kærlighed.

- Jeg elsker dine historier Wolfgang, siger Irina og strækker sig velbehageligt i sengen. Du har end ikke åbnet Morris Bog, som du egentlig skulle have læst op af. Historierne deri er kedelige og moralske.

- En ung kvinde som dig, har godt af at høre noget om, hvordan verden i virkeligheden er, siger du og smiler til Irina. Hun rødmer.

- Jeg er da ikke nogen kvinde endnu, siger hun lavt, men ser alligevel stolt ud.

- Det varer ikke længe, griner du. Snart vil alle drengene rende efter dig som . . . Du ville sige som hanhunde efter en tæve i løbetid, men det går pludseligt op for dig, at det er en 13-årig pige, du taler til. Du mærker hvordan du irriteres over dit eget begær. Over at drengene allerede løber efter hende, og at du vil være en af dem.

- Som hvad Wolfgang, spørger hun, og du ser i hendes øjne for at se, om hun driller dig, men de er så uskyldige, at du skammer dig over dine liderlige tanker, og jager dem på flugt.

- Glem det. Nu skal du høre historien om trolden, der befriede prinsessen fra den onde ridder, siger du og smiler så bredt som du kan.

Hesten står udenfor kirken og drypper i regnen. Du genkender den som tilhørende den ridder, der red forbi dig for få minutter siden. Den vender sig og kigger på dig. Et langt og ligegyldigt blik. På hesten er fastspændt et sværd og en del oppakning. Det ser ud som et godt sværd. Et dyrt sværd.

Du går hen til hesten og klapper den. Den virker rolig. Du tager fast om sværdhæftet, for at se om den reagerer. Intet. I sekundet før du trækker sværdet, ser du en skygge i døråbningen.

- Jeg håber ikke, du overvejer at stjæle mit sværd?, siger en stemme. Dine nakkehår rejser sig i rædsel. Du genkender ikke skyggen, da det er mørkt, men du husker stemmen. Celeb. Din bror Celeb. Din ven Celeb. Din våbenfælle Celeb.

Med et halvkvalt udbrud vender du dig og løber ud i natten.

- Ja, stik af med dig tyv, råber riddersmanden - din bror - bag dig.

Du glider på brostenene, men er hurtigt oppe og ænses ikke smerten fra din arm. Tårer blander sig med regnen og du løber løber løber.

Kroen ligger på hjørnet, hvor den altid har ligget. Du har rystet mødet med Celeb af dig. Faktisk er du slet

ikke sikker på, at det var Celeb. Det kan have været hvem som helst med en dyb og raspende stemme. Du er gennemblødt i regnen. Vandet har vasket blodet af dig, men stamgæsterne på Den Halte Hane ville være ligeglade, om du så kom badet i blod. Den slags kommenterer man ikke.

Du byder den velkendte lugt velkommen. Sved, røg, øl og tjære. En god blanding.

- Hej drenge, siger du og vinker over til en gruppe unge mænd i hjørnet. De løfter deres hænder til hilsen uden at løfte blikket.

- Wolfgang, siger kroværten og kalder dig hen med en hidsig håndbevægelse. - Du har besøg, hvisker han.

- En velklædt page. Han sidder inde i slyngelstuen. Få ham ud herfra. Jeg hader fremmede. Har du forstået Wolfgang? Jeg kan ikke lide, at nogen ved, at du holder til her. Gør noget ved det.

Du vender dig om, og ser en skikkelse sidde i den halvmørke slyngelstue. Du mærker nakkehårene rejse sig. Den fordømte sjette sans kan ikke bedøves af stoffer og alkohol.

- Hvem er du, spørger du mens du åbner døren.

- Jeg har et brev til Dem hr. Nüchel, svarer pagen med en monoton stemme.

- Jeg vil ikke have noget brev, siger du lidt patetisk. - Og jeg hedder bare Wolfgang.

- Brevet er fra Carroburg, siger pagen. Du gør en lille diskret bevægelse med din hånd uden at tænke over det. Først bagefter, går det for alvor op for dig, hvad Carroburg betyder for dig. Det kan ikke være tilfældigt, at netop denne aften, hvor din fortid har syntes at jage dig, er aftenen hvor et bud dukker op hjemmefra.

Du går over til pagen og tager kniven ud af hans hals. Strubehovedet er knust, men det bløder kun svagt. Hans øjne er lige så tomme, som for 30 sekunder siden.

- Undskyld knægt, mumler du, men denne gang, føler du ingen anger. - Jeg skal nok lære at styre mine reflekser, siger du og løfter brevet fra hans lomme. Du genkender skriften. Det er Irinas.

- Janosch. Jeg har et lille problem, siger du og peger ind i slyngelstuen.

- For fanden Wolfgang. Nu må du sgu' snart tage dig sammen. Janosch rejser sig og går ind i slyngelstuen for at flytte liget.

- Tager du pis på mig? Der er ikke en sjæl, siger han til dig.

Forundret og bekymret forlader du kroen, mens du tænker på den aften, hvor alting ændrede sig.

Dengang det gik galt.

- Godt, så går jeg først, siger Celeb og træder frem mod den hvirvlende blå tåge. De mystiske runer gløder et kort øjeblik, da han træder frem.

- Vent, siger Heinrich pludseligt, og alle vender sig mod ham. Et kort øjeblik tror du, at Heinrich vil melde sig til at gå først. Men det er jo altid Celeb eller Berger, der går først.

- Hva' så Heinrich. Vil du være helt nu, siger du til ham og griner.

- Hold nu kæft Wolfgang, svarer Heinrich uden vrede i stemmen. - Tag mit reb Celeb. Hvis noget går galt, så træk i det, og vi forsøger at hive dig tilbage.

- Jeg tror ikke den slags hjælper, når det drejer sig om en magisk portal, siger Aion og smiler irriterende indforstået for sig selv.

- Hvis du ved noget om det her, hvorfor fanden siger du så ikke til, næsten råber du og træder frem mod Aion. Irriteret over hans bedrøvelige smil. Aion, der er ved at forbinde et sår i Dieters side, rykker forskrækket tilbage, og Heinrich træder ind foran dig.

- Hvis Aion vidste noget, så skulle han nok sige det. Ikke sandt Aion?, spørger Heinrich og ser på Aion, der nikker.

- Jeg ved ikke andet, end jeg allerede har sagt. Det er en portal, og runerne skal studeres længe af en troldmand, før vi kan vide, hvor den fører hen.

- Jeg går i gennem, siger Celeb og tager rebet.

Du var aldrig i tvivl om hvorvidt det var rigtigt at følge Celeb gennem portalen, men det betyder ikke, at du ikke fortryder det. Det ændrede alting, og hvem ved, hvad der kunne have sket, hvis I ikke havde gjort det. Måske ville I have blevet sammen. Måske kunne de andre klare sig alene, men du kunne ikke. Du gik ned.

- Venner, det her er ikke en by, siger du, da I gennem sneen kan se de enkelte huse.

- Jeg begynder for alvor, at få det skidt med det her sted, mumler Berger. Hvis jeg havde vidst, at portalen førte til et så underligt sted, så havde vi ikke gået igennem.

- Den diskussion har vi været igennem, indskyder Celeb. - Nu er vi her, hvor her så end er, og vi må hellere forholde os til det. Hvis det viser sig at være en anden verden, som Aion foreslår, så forholder det sig sådan. Vi skal nok klare det, siger han selvsikkert.

- For helvede da osse. Det er ikke en by. Det er en gigantisk kirkegård. Husene er mausoleer, klager du. - Her er i hvert fald ikke nogen kro, og her er sgu' nok heller ikke nogen vi har lyst til at spørge om hjælp.
- En kirkegård, siger Aion fascineret. Jeg har aldrig hørt om en kirkegård i den størrelse. Den er jo gigantisk.

Det gik helt galt.

Åh Gud. Det er Dødsriget.

Wolfgang

Wolfgang opdagede i en tidlig alder, at han var hurtigere end sine fem brødre. Når de lagde arm, vandt de andre altid over Wolfgang, men han kunne løbe hurtigere end de andre og trække sit sværd med en hastighed, de andre ikke kunne eftergøre.

Wolfgang er opvokset på et kloster for døds- og drømmeguden Morr i byen Carroburg, sammen med fem andre forældreløse drenge og en yngre forældreløs pige. Præsten Lothar von Todberge var hans stedfar og opdrog ham og hans brødre på en streng og regelfast måde. Wolfgang fik fra barnsben af et respektfuldt forhold til livet og et afslappet og afklaret forhold til døden. Lidt for afslappet måske. Han forstod at døden var naturlig og uundgåelig. Noget man ikke skal frygte.

Da Wolfgang var først i tyverne, boede han stadig hos Lothar med hans fem brødre og deres søster Irina. De arbejdede for deres stedfar, Morr præsten Lothar, der havde viet sit liv til at bekæmpe nekromantikken. Nekromantik er den største forbrydelse mod døden og det mest unaturlige i verden. De hjalp Lothar med at fremskaffe gamle bøger, der fortalte om nekromantikeres svagheder og styrker. De jagtede troldmand, der lod deres fascination af døden gå ud over livet.

Til sidst gik det galt. På deres sidste mission jagtede de en nekromantiker fra hjembyen Carroburg, der havde en farlig bog i hans besiddelse. Jagten førte dem gennem en portal til Dødsriget. Døds- og drømmeguden Morr tillader ikke, at nogen vender tilbage fra hans rige, og de var fangede.

Irina drog til dødsriget for at bede for deres sag. Hvordan hun gjorde det, ved Wolfgang ikke, men Morr lod dem alle rejse tilbage til de levendes rige. Besøget i Dødsriget står som en tåge. Som en drøm, man glemmer når man vågner. Mindet om det er næsten væk. De skal trækkes frem, som kommer de fra en anden verden.

Derefter gik noget galt. Brødrene begyndte at bryde op fra klosteret i Carroburg og drage ud i verden for at søge nye liv. Irina blev tilbage hos Lothar. Wolfgang forsøgte sig som lejesoldat, men endte som tyv i Altdorf.

Fremtoning

Wolfgang ser træet ud. Det grå hår er tyndt, pjusket og viger for høje tindinger. Hans næse er lang og høgeagtig. Skægstubbene er kraftige, sorte og sølv. Huden er mørk og solbrændt. Øjnene er trætte og røde og skifter mellem at være levende og døde. De flakker og har svært ved at fokusere på en ting i længere tid. Hænderne har svært ved at holde sig stille og skal helst fingerere ved noget. En mønt, en pen, en knap.

Wolgangs tøj er slidt og gammelt, men ikke så beskidt som mange andre bummers. Han forsøger at opretholde en hvis standard, men det er tydeligt at se, at pengene ikke er mange.

Min ven Johannes Berger

Måske var det ynkeligt, at du skulle beroliges af en af dine venner - af din bror. Men han vidste, hvad han skulle sige. Han vidste, hvordan han kunne overbevise dig om, at situationen aldrig var så slem, som du så den. Åh gud, hvor kunne du have brugt ham de sidste 15 år.

Berger virkede som en type der altid skulle være alvorlig og ikke forstod at more sig. Men du vidste bedre. Du vidste, at det bare var et spil. Et skjul for hans egen usikkerhed. Berger tænkte bedst, når han kunne hjælpe nogen. Sommetider stillede du dig selv mere i tvivl end du var, for Berger blev effektiv og klog, når han skulle hjælpe andre end sig selv.

Du skammer dig over dig selv i forhold til Berger. Berger er blevet en berømt og heltmodig hærfører.

Min bror Heinrich Bosch

Heinrich forstod at feste. Manden havde en utrolig evne til at gøre sig gode venner med vildt fremmede mennesker. Når gemytterne var ved at koge over, kom Heinrich og gydede olie på de oprørte vande.

Hvor Berger indgydede mod med logik og fornuft, indgydede Heinrich mod med smukke og velvalgte ord.

Du har hørt, at Heinrich er blevet hofbarde i Middenheim.

Ainon Leben

Du blev aldrig helt klog på Ainon. Det virkede altid som om, han vidste noget han ikke ville fortælle dig. Hvorfor det var sådan ved du ikke, men han kunne være skummel. Måske var det fordi, han brød med så mange sociale konventioner som han gjorde. Han sagde altid hvad han mente, og virkede altid så direkte, at det kunne være uhyggeligt.

En af dine forbindelser i underverdenen har fortalt, at Ainon er blevet troldmand. Og en uhyggelig en af slagsen, hvad det så end betyder.

Min ven Celeb Schwert

Celeb var retfærdig. Celeb er sandsynligvis stadig retfærdig. Hvis han vidste, hvad du er, ville han nok dræbe dig. I retfærdighedens navn. Celeb tog aldrig fejl. Hans mod kunne ikke diskuteres. Celeb var en fantastisk modvægt til din allerede tidligt faldende moral. En modvægt der forsvandt, da han rejste bort.

Celeb var din gode samvittighed.

Dieter Seele

Dieter kunne skræmme dig mere end Ainon. Hans forhold til døden var mere end afslappet. Han ærede døden og de døde med en ildhu, der var uhyggelig. Du har set ham være tæt på at slå Celeb ned, fordi han mente, at I ikke havde tid til at begrave en falden fjende og holde messe over ham. Dieter begravede ham selv og holdt messe.

Dieter har frelst dit liv flere gange end nogen anden. Hans mange timer i selskab med Lothar, en skalpel og et velvilligt lig, gjorde ham til en gudsbenådet læge. Da han så endda kombinerede dette med bønner, blev virkningen utrolig. Du har set ham lukke sår på dig selv, som du var sikker på ville føre til døden.